รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

เรื่อง

ผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

The effects of Using Techniques in Small Groups on Achievement and Satisfaction of Students in DES111 Visual Art in Department of Digital Arts, Faculty Digital Media, Sripatum University

นางสาวนพเกล้า ศรีมาตย์กุล

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2555

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

ชื่อหัวข้อ : The Effects of Using Teaching Techniques in Small Groups on Achievement and Satisfaction of Students in DES111 Visual Art, Department of Digital Arts, School of Digital Media, Sripatum University.
ผู้วิจัย : Ms. Nophaklao Srimatyakun
หน่วยงาน : School of Digital Media, Sripatum University
ปีที่พิมพ์ : B.E. 2557

บทคัดย่อ

The research was carried out to study the effects of using teaching techniques in small groups on achievement and satisfaction of students in DES111 Visual Art in Department of Digital Arts, School of Digital Media, Sripatum University. The purposes of this research were

1. To compare the average achievement of students registered in the course of DES111 Visual Arts. Focusing on both of the groups using small group teaching techniques and combined group teaching techniques.

2. To utilize the research outputs to the procedure of teaching and learning development for the course of DES111 Visual Art.

The results of this study revealed that the knowledge of students significantly increased at the level of mean about 0.62 after using small group teaching scheme. As a result, the development of those individuals were leveled up continuously compared to others who were in the another teaching technique at the same time. Thus, you can see that the usage of teaching techniques in small groups has become the beneficial integrated approach that reflected on the learners' satisfaction at level of mean 4.61.

This research has obviously represented that various creative art activities are necessarily required in small groups of students for further instructional practices for the course of DES111 Visual Art . As those could encourage learning awareness and art inspiration to students in the class lecture in order to gain higher achievements for both instructors and learners.

Keywords: Classroom Research, Small Group Teaching Techniques and Instructional Practice for Art and Design Scheme .

SPU

ชื่อหัวข้อ : ผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ผู้วิจัย : นางสาวนพเกล้า ศรีมาตย์กุล
หน่วยงาน : คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ปีที่พิมพ์ : พ.ศ. 2557

บทคัดย่อ

งานวิจัย " ผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม" นี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยกับกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม และเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

ผลจากการศึกษาพบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการเรียนที่เพิ่มขึ้นจากการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อย่างมีนัยสำคัญ ที่ค่าเฉลี่ยคะแนนมีความห่างกันเท่ากับ 0.62 และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องมากกว่าพัฒนาการของกลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญ ที่ผลคะแนนการประเมินครั้งที่ 5 และ 6 ด้านความพึงพอใจนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อยู่ในระดับสูงที่ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.61

การวิจัยในครั้งนี้มีข้อเสนอแนะคือ ในการสอนรายวิชา DES111ทัศนศิลป์ 1 ซึ่งเป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ศิลปะ จึงควรมีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนให้เหมาะสมเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และสร้างแรงบัลดาลใจในการปฏิบัติงานในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

คำสำคัญ : วิจัยในชั้นเรียน เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย การจัดการเรียนการสอนด้านศิลปะและออกแบบ

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจากบุคคลหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร. รัชนีพร พุคยาภรณ์ พุกกะมาน อธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้อนุมัติทุนสนับสนุนการวิจัย ดร.สิรินธร สินจินดาวงศ์ และ อ.วิสาลักษณ์ พิศลย์กุลเกษม ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน ที่ได้สนับสนุนงานวิจัย และคณะกรรมการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนทุกท่าน ที่ช่วยเหลือและประสานงานในด้านต่างๆ ของงานวิจัยตลอดจนให้คำปรึกษาและคอยชี้แนะช่วยเหลืองานวิจัยจนสำเร็จ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.สาธิดา สกุลรัตนกุลชัย ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้เสียสละเวลาเพื่อให้คำแนะนำปรึกษาตรวจปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญอันมีค่าที่ทำให้งานวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

คุณประโยชน์ที่บังเกิดจากรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ทุกท่านที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น รวมถึงบิดา มารดา ผู้ให้การศึกษาแก่ผู้วิจัย ตลอดจนครู-อาจารย์ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานการวิจัยฉบับนี้จะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจได้ตามสมควร

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

นางสาวนพเกล้า ศรีมาตย์กุล

พฤษจิกายน 2557

สารบัญ

บทที่ **หน้า**

1 บทนำ 1

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา1

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2

1.3 คำถามการวิจัย 2

1.4 สมมติฐานการวิจัย 2

1.5 ขอบเขตของการวิจัย 2

1.6 คำนิยามศัพท์ 3

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 4

2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 5

2.1 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา 10

2.3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล 22

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 24

3. ระเบียบวิธีการวิจัย 32

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 32

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 32

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 34

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 34

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย 35

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 35

4. ผลการวิจัย 37

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 37

4.2 ผลการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 38

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ **หน้า**

4.3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง 39

4.4 การเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และการใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง 41

4.5 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม ต่อการใช้เทคนิการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 43

5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 46

5.1 สรุปผลการวิจัย 46

5.2 การอภิปรายผล 48

5.3 ข้อเสนอแนะ 49

บรรณานุกรม 51

ภาคผนวก 55

ประวัติย่อผู้วิจัย 85

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่ **หน้า**

1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาแบ่งตามกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่มและแบบที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม รายวิชา DES111 (ทัศนศิลป์1) 37

2 แสดงผลการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 38

3 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์1 จำนวน 6 ครั้ง 40

4 แสดงการเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และการใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง 41

5 ระดับความพึงพอใจของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ 43

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

สารบัญกราฟ

กราฟที่ **หน้า**

1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 39

2 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง 40

3 แสดงการเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และการใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง 42

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

บทที่ 1
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตราที่ 30 ได้กำหนดให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542 หน้า 23) ส่วนพันธกิจหลักของอาจารย์ ระดับอุดมศึกษา ได้ระบุให้อาจารย์มีหน้าที่จัดการเรียนการสอน สอน การทำวิจัย การบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

การจัดการเรียนการสอนในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์1 ซึ่งเป็นวิชาพื้นฐานที่ทุกสาขาของคณะดิจิทัลมีเดีย ต้องเรียน เนื้อหาของรายวิชามีลักษณะการเรียนการสอน แบบจัดหุ่นนิ่ง ให้นักศึกษาวาดภาพ ตามแบบที่จัดให้ ให้เหมือนจริงตามที่ตามองเห็นให้ได้มากที่สุด ซึ่งหุ่นที่จัดให้ก็จะมีการเปลี่ยนแบบทุกสัปดาห์ เพื่อให้นักศึกษาเกิดทักษะในการวาดภาพเหมือนได้อย่างหลากหลาย และเกิดความชำนาญในการวาดให้ได้มากที่สุด

การจัดกลุ่มการเรียนการสอนในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์1 ในภาคการศึกษาที่ผ่านมา ได้มีการจัดให้เรียนรวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสเรียนรู้ได้เท่าเทียมกันนั้น ซึ่งจากการสังเกตการณ์ และเก็บข้อมูล ประเดนปัญหาในการเรียนการสอน รายวิชา DES111 ทัศนศิลป์1 ในปีการศึกษาที่ผ่านมาก กลับพบว่าอาจารย์ยังไม่สามารถเข้าถึงนักศึกษาได้ทั่วถึง ซึ่งสาเหตุสำคัญของปัญหานี้นั้น เนื่องมาจากจำนวนนักศึกษาที่มากเกินไป นักศึกษาบางรายอาจได้รับคำแนะนำจากอาจารย์หลายท่านในวันเดียวกัน ในขณะที่นักศึกษาบางรายกลับไม่ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์เลยแม้แต่ท่านเดียวตลอดทั้งเทอม

จากปัญหาที่พบในชั้นเรียนดังกล่าว จึงเป็นที่มาของการทำวิจัย การศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ในครั้งนี้โดยการจัดการเรียนการสอนในรายวิชายังคงยึดหลักการใช้อัตราส่วน อาจารย์ : นักศึกษา เป็น 1: 20 เท่าเดิม เพียงแต่มีการแบ่งกลุ่มการเรียนให้เล็กลงและชัดเจนมากขึ้น เพื่อให้นักศึกษาได้มีที่ปรึกษาประจำกลุ่มที่แน่นอน

ในการจัดกลุ่มเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อยนี้ นักศึกษาจะสามารถขอคำปรึกษาได้โดยตรงจากอาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยติดตามผลการเรียนของนักศึกษากลุ่มเดิมตลอดทั้งเทอม และยังมีการ

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สับเปลี่ยน อาจารย์ประจำอาทิตย์ เพื่อให้นักศึกษาทุกกลุ่มได้มีโอกาสเรียนรู้เทคนิควิธีการสร้างสรรค์งานจากอาจารย์ทุกท่านได้อย่างทั่วถึง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยกับกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม

3. เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อความพึงพอใจของนักศึกษารายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

คำถามการวิจัย

1. เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยมีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อย่างไร

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1ก่อนและหลังใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย แตกต่างกันอย่างไร

3. ความพึงพอใจของนักศึกษารายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย อยู่ในระดับใด

สมมติฐานการวิจัย

ผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จากการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย สูงกว่าการใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรคือ นักศึกษาสาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา DES 111 ทัศนศิลป์1 ในภาคการศึกษาที่ 1/2555 จำนวนทั้งหมด 40 คน โดยแบ่งกลุ่มย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวนนักศึกษา 20 คนและอาจารย์ 1 คน ตามอัตราส่วนอาจารย์ : นักศึกษา เป็น 1: 20 กลุ่มที่ 1 ให้นักศึกษาเรียนรวมเป็นกลุ่มใหญ่จำนวน 20 คน กลุ่มที่ 2 ให้นักศึกษาเรียนโดยใช้เทคนิคแบ่งเป็นกลุ่มย่อย มีนักศึกษากลุ่มละ 5 คน จำนวน 4 กลุ่ม

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

นิยามศัพท์

การสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย หมายถึง การจัดกลุ่มการเรียนการสอนโดยการแบ่งนักเรียนในห้องเป็นกลุ่มย่อยเพื่อศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกันโดยสมาชิกแต่ละคนจะแบ่งหน้าทีรับผิดชอบหลังจากทีสมาชิกแต่ละคนทำงานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จ (Slavin, 1990: 101)

เทคนิคการสอน หมายถึง กลวิธีต่างๆ ที่ใช้เสริมกระบวนการ ขั้นตอน วิธีการสอน เพื่อช่วยให้กระบวนการ ขั้นตอน วิธีการสอน มีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นเทคนิคการสอนหรือดำเนินการสอน เพื่อช่วยให้การสอนมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ในการบรรยายการสาธิต การอภิปราย เป็นต้น ผู้สอนอาจใช้เทคนิคต่างๆ ที่สามารถช่วยให้การบรรยายมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น การยกตัวอย่าง การใช้สื่อการสอน การใช้คำถาม เป็นต้น

สื่อประกอบการสอน หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ ซึ่งถูกนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติ จากผู้สอนหรือแหล่งความรู้ไปยังผู้เรียน ช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่ตั้งไว้

การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบเพื่อให้ได้มาซึ่งตัวเลข หรือสัญลักษณ์ ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือคุณภาพของสิ่งที่วัด โดยใช้เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ และวินิจฉัยตัดสิน ลงสรุปคุณค่าเพื่อพิจารณาตัดสินใจที่ได้จากการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์ และมีคุณธรรม

4.1)การประเมินผลก่อนเรียน (Pre - Evaluation)เป็นการประเมินผลเพื่อค้นหาข้อบกพร่องของความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะว่าทุกคนมีความแตกต่างระหว่างบุคคล การประเมินผลก่อนเรียนนี้มีประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน หรือจัดสถานการณ์การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับสภาพพื้นฐานของผู้เรียนแต่ละบุคคล

4.3) การประเมินระหว่างเรียน(Formative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อใช้ผลการประเมินในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอน การประเมินประเภทนี้ใช้ระหว่างการจัดการเรียนการสอน เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ หากผู้เรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนก็จะหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการประเมินยังเป็นการตรวจสอบผู้สอนเองว่าเป็นอย่างไร แผนการสอนรายครั้งที่เตรียมมาดีหรือไม่ ควรปรับปรุงอย่างไร กระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างไร มีจุดใดบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

4.4) การประเมินเพื่อตัดสิน(Summative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการจัดการสอน เป็นการประเมินหลังจากผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว อาจเป็นการประเมินหลังจบเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่อง รวมทั้งการประเมินปลายภาคเรียนหรือปลายปี ผลจากการประเมินประเภทนี้ใช้ในการตัดสินผลการจัดการเรียนการสอน หรือตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับระดับคะแนนใด

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา DES 111ทัศนศิลป์1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555

อาจารย์ หมายถึง อาจารย์ประจำวิชาที่ทำหน้าที่เป็นผู้สอนในรายวิชา DES 111ทัศนศิลป์1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 สาขาวิชาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักศึกษา และอาจารย์ผู้สอนเกิดการกระตือรือร้นในการเรียนการสอนมากขึ้นเนื่องจากมีการปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมในการเรียน

2. ผู้สอนได้เข้าใจผู้เรียน และเห็นปัญหาในการเรียนการสอนแบบรายบุคคลได้มากขึ้น ในขณะเดียวกัน จะทราบผลการสอนของตนเองตามความคิดเห็นของนักศึกษา

3. นำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาต่อไป

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 2
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดและทฤษฎี เอกสาร ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานความรู้ในการประกอบการศึกษาวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม” โดยมีประเด็นของเนื้อหาประกอบด้วยรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 ความหมายและความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 ปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

2.1 ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

2.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

2.3 รูปแบบของการจัดการเรียนการสอนทางศิลปะแบบแบ่งกลุ่มย่อย

ตอนที่ 3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล

3.1 ความหมายและความสำคัญของการประเมินผล

3.2 วัตถุประสงค์ของการประเมินผล

3.3. รูปแบบของการประเมินผล

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

ตอนที่ 1 แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชวาล แพรัตกุล (2517: 56 อ้างถึงใน ชุตินันท์ พุมกลิ่น, 2546: 10) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความรู้ทักษะและสมรรถภาพทางสมองในด้านต่างๆ ที่นักเรียนได้รับจากการสั่งสอนของครู ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์

ไพศาล หวังพาณิช (2526: 89) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรม หรือจากการสอน ซึ่งได้แก่ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การนไปใช้ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

อรวรรณ เจือจันทร์ (2536 : 6) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ และความสำเร็จในการเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนสอบ

มณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540 : 12) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสำเร็จในการพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมากทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกบสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของคะแนนหรือเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการวัดหรือการทดสอบทั่วไป

ประภัสสร วงษ์ศรี (2541 : 42) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงคุณลักษณะและความสามารถของบุคคล เกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการอบรม หรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลวาเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด

ชุตินันท์ พุมกลิ่น (2546: 10) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล โดยตัวที่บ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาจจะได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกต การตรวจการบ้าน หรืออาจได้ในรูปแบบของระดับคะแนนที่ได้จากการเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และระยะเวลาที่นานพอสมควร หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดด้วยภาพวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

Good (1973: 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หมายถึง ความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะหรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่าง ๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้จากการทดสอบของครูผู้สอนหรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกน

Mehren (1976: 73 อ้างถึงใน ปัญญา ชูช่วย, 2551: 12)ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะและสมรรถภาพของสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชา ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

อนาตาซี (1970 : 107 อ้างถึงใน ปริยทิพย์บุญคง, 2546 : 7) กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญาและองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช้สติปัญญาได้แก่องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจสังคมแรงจูงใจและองค์ประกอบที่ไม่ใช้สติปัญญาด้านอื่น

ไอแซงค์อาโนลด์และไมลี (อ้างถึงใน ปริยทิพย์ บุญคง, 2546 : 7) ให้ความหมายของคำว่าผลสัมฤทธิ์หมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมากซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถทั้งทางร่างกายและทางสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้จากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบเชนการสังเกตหรือการตรวจการบ้านหรืออาจได้ในรูปของเกรดจากโรงเรียนซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลานานพอสมควรหรืออาจได้จากการวัดแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไปซึ่งสอดคล้องกับ ไพศาล หวังพานิช (2536 : 89) ที่ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือการสอบจึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใดสามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบต่างๆเช่นใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ข้อสอบวัดภาคปฏิบัติสามารถวัดได้ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติโดยทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถดังกล่าว ในรูปของการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน การวัดต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหา ซึ่งเป็นประสบการณ์เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้วา ผลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่างๆ ใน การจัดการศึกษานักศึกษาได้ให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีประการหนึ่งที่สามารถบอกถึงคุณภาพการศึกษา ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถหรือความสำเร็จของนักศึกษาที่ได้จากการเรียนการสอน ซึ่งวัดผลความสำเร็จหรือระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษาวามีความรู้มากน้อย จากผลของคะแนนสอบในแต่ละวิชา และประเมินผลออกมาในรูปของเกรดเฉลี่ยสะสม

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประภัสสร วงษ์ศรี (2541: 46)กล่าวถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกบองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน ประกอบด้วย

1. ผู้สอน ควรมีการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ อ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกบเรื่อง ที่สนใจให้มาก เป็นประสบการณ์ทางการเรียนการสอน ความรู้ของครูผู้สอน การถ่ายทอดความรู้ของคุณภาพของการสอน อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย มีทัศนะที่ดีต่อนักเรียน มีคุณธรรมและมีความยุติธรรม การจูงใจและการกระตุ้นเสริมแรงผู้เรียน ให้ความช่วยเหลือ และสามารถแกปัญหาให้กับนักเรียน ได้บรรยากาศในการสอนและสิ่งแวดล้อม

2. ผู้เรียน ได้แก่พันธุกรรม เชาว์ปัญญา ความถนัด ความสนใจ อารมณ์ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา การปรับตัว แรงจูงใจ หลักสูตรหรือวิชาที่เรียน วัฒนธรรม ทัศนคติต่อสถาบันและผู้สอน บรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อม อริยา คูหา และบัญญัติ ยงย่วน (2547: 14) กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ

1. ความพร้อมด้านสติปัญญา หรือความรู้ ทักษะพื้นฐาน
2. บุคลิกภาพหรือจิตลักษณะ เช่น แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์
3. พฤติกรรมการเรียน เช่น วิธีการเรียน การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
4. บรรยากาศในการเรียน เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน วิธีการสอนของครู
5. ตัวแปรทางประชากร เช่น อายุ เพศ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม การศึกษาของบิดามารดาเป็นต้น

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

Alexander and Simmons (1975: 3 - 4 อ้างถึงใน กฤษฎา บุญวัฒน์, 2541: 14) ได้กล่าวไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นฟังก์ชันของปัจจัยที่เกี่ยวกับโรงเรียน ปัจจัยเกี่ยวกลุ่มปัจจัยของอิทธิพลภายนอกอื่นๆ เช่น สภาพชุมชน ปัจจัยทางด้านเชาว์ปัญญา ปัจจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะของนักเรียนรวมทั้งภูมิหลังทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียน และยังมีความแปรปรวนอื่น ๆ ที่ไม่สามารถอธิบายได้อีก

Bloom (1976: 175 อ้างถึงใน ปัญจา ชูช่วย, 2551: 12) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบวา มีตัวแปรอยู่ 3 ประการที่เกี่ยวข้อง คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้และความคิด (Cognitive Entry Behaviors) หมายถึง ความรู้ความสามารถ ทักษะ ความถนัด และพื้นฐานของผู้เรียนที่มีมาก่อน

2. คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective Entry Characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน อยากรู้สิ่งใหม่ ได้แก่ ความสนใจในวิชาเรียน เจตคติต่อเนื้อหาวิชา ระบบการเรียนและสถาบัน การยอมรับความสามารถของตนเอง เป็นต้น

3. คุณภาพทางการเรียนการสอน (Quality of Instruction) หมายถึง การเรียนการสอนหรือประสิทธิผลที่ผู้เรียนจะได้รับ ผลสำเร็จในการเรียน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำการปฏิบัติและแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน เป็นต้น องค์ประกอบด้านจิตใจมีส่วน อยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนปลายเทอม ร้อยละ 25.0 คุณภาพการสอนมีส่วนร่วมอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ร้อยละ 25.0 และตัวแปร 3 ตัวแปรรวมกน คือ ความรู้พื้นฐานในการเรียน องค์ประกอบทางด้านจิตใจและคุณภาพการสอน มีส่วนอยู่ในความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตอนสิ้นเทอมร้อยละ 90.0

องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ของมนุษย์ โดยมนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกันเนื่องจากปัจจัยมากมายปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ประกอบด้วย (วิมาพร มาพบสุข, 2542 : 323-327)

1.ตัวผู้เรียน ไดแก่ระบบประสาท วุฒิภาวะทางร่างกาย ทางอารมณ์และสังคม ความพร้อม ประสบการณ์เดิม แรงจูงใจความบกพร่องทางกายบางประการอารมณ์อายุเพศและสติปัญญา

2.บทเรียนหรือลักษณะของงาน ไดแก่การวางเนื้อหาของบทเรียน การจัดความยากง่ายของบทเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน บทเรียนมีความหมายความยาวของบทเรียนและสิ่งรบกวน

3.วิธีการเรียนการสอน ไดแก่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การให้คำแนะนาเกี่ยวกับแหล่งความรู้เพิ่มเติม ผู้สอนมีวิธีการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนและการฝึกปฏิบัติภายหลังการสอน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

4.ความสามารถในการถ่ายโอนการเรียนรู้

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนซึ่งเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน (ประภัสสร วงษ์ศรี,2541 : 46)ประกอบด้วย

1.ผู้สอน ควรมีการศึกษาค้นคว้าทางวิชาการ อ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องกับ เรียนที่สนใจให้มาก เป็นประสบการณ์ทางการเรียนการสอน ความรู้ของครูผู้สอน การถ่ายถอดความรู้ของคุณภาพการสอน อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย มีทัศนะคติที่ดีต่อนักเรียน มีคุณธรรมและมีความยุติธรรม การจูงใจและการกระตุ้น เสริมแรงผู้เรียน ให้ความช่วยเหลือ และสามารถแกปัญหาให้กับนักเรียนได้ บรรยากาศในการสอนและสิ่งแวดล้อม

2.ผู้เรียนได้แก่พันธุกรรม เชาว์ปัญญาความถนัด ความสนใจ อารมณ์ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา การปรับตัว แรงจูงใจ หลักสูตรหรือวิชาที่เรียน วัฒนะธรรม ทัศนคติต่อสถาบันและผู้สอน บรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อม

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้วา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกบผลสัมฤทธิ์ของการเรียน ได้แก่ ความรู้ ความสามารถทักษะ เชาว์ปัญญา ความถนัด ความสนใจ และพื้นฐานของผู้เรียนที่มีมาก่อน ความสนใจในวิชาเรียน การยอมรับความสามารถของตนเอง การเรียนการสอนหรือประสิทธิผลที่ผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการเรียน ระบบการเรียนและสถาบัน หลักสูตรหรือวิชาที่เรียน ระดับการศึกษาของครูผู้สอน เจตคติต่อวิชาชีพของครูผู้สอน สุขภาพกายและสุขภาพจิต ของทั้งผู้เรียนและผู้สอน อุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย บรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อม ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา เป็นต้น

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

ตอนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางของนักศึกษา

2.1 ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

ความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

การจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย Small group discussion เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ภายใต้คำแนะนำของครูผู้รับผิดชอบ โดยมอบหมายให้นักศึกษาจัดเตรียม และดำเนินการเรียนรู้แบบร่วมด้วยช่วยกันของนักศึกษาทุกคนในกลุ่ม ภายใต้การสังเกต ควบคุม ชี้แนะ และกระตุ้นของ

ครู ให้นักศึกษาดำเนินงานบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่ครูกำหนดไว้ในแผนการสอน โดยไม่ใช่การ Lecture ในกลุ่มนักศึกษาที่มีจำนวนน้อย (small group)

ทิศนา แขมมณี (2547:49) วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม ซึ่งวัตถุประสงค์ของวิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น ดังนี้

1 มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน

2 มีประเด็นในการอภิปราย

3 มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึกและประสบการณ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่มตามประเด็นการอภิปราย

4 มีการสรุปสาระที่สมาชิกในกลุ่มได้อภิปรายกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม

5 มีการนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียน

ณัฐฐา สววิบูลย์ (2553: 21) กล่าวว่าวิธีการสอนโดยการอภิปรายกลุ่มย่อยคือกระบวนการสอนที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนดและสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม เพื่อนาไปใช้ในบทเรียนต่อไป วิธีการนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่ว ถึงและเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้นจำนวนสมาชิกในกลุ่มย่อยไม่ควรจะมีมากหรือน้อยจนเกินไป ถ้ากลุ่มเล็กไปจะไม่ได้ความคิดเห็นที่หลากหลายเพียงพอหรือถ้ากลุ่มใหญ่ไป สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็นได้น้อยลงหรือไม่ทั่ว ถึงการแบ่งผู้เรียนเข้ากลุ่มอาจทาโดยใช้วิธีสุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสร่วมกลุ่มกับเพื่อนไม่ซ้ำกัน หรืออาจจะจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มตามความสามารถเพื่อให้ผู้เรียนที่เก่งช่วยเหลือผู้เรียนที่อ่อน หรืออาจจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มจำแนกตามเพศวัยความสนใจ ความสามารถหรือเลือกเจาะจงตามปัญหาที่มีก็ได้ขึ้นกับวัตถุประสงค์ของผู้สอนและสิ่งที่ต้องการอภิปรายเทคนิคในการแบ่งกลุ่มมีหลากหลายเช่น การนับหมายเลขการจับฉลากเป็นต้น เมื่อจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มแล้ว ผู้สอนควรดูแลให้กลุ่มจัดที่นั่ง ภายในกลุ่มให้เรียบร้อย ให้อยู่ในลักษณะที่ทุกคนมองเห็นกัน และรับฟังกันได้ดีนอกจากนั้น ในกรณีที่มีหลายกลุ่ม ผู้สอนควรจัดกลุ่มให้ห่างกันพอสมควรเพื่อไม่ให้

SRIPATUM UNIVERSITY

เสียงอภิปรายจากกลุ่ม รบกวนกันและกันประเด็นการอภิปราย จาเป็นต้องมีประเด็นในการอภิปราย มีวัตถุประสงค์ในการอภิปรายที่ชัดเจน อาจจะมาจากผู้สอนหรือผู้เรียนก็ได้แล้วแต่กรณีการอภิปราย แต่ละครั้งไม่ควรมีประเด็นมากเกินไป เพราะจะทาให้ผู้เรียนอภิปรายได้ไม่เต็มที่และควรอภิปราย ไปทีละประเด็นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน และควรจะให้พอเหมาะพอดีกับเวลาที่มีด้วยวิธีการสอน โดยการอภิปรายกลุ่มย่อยนี้มีข้อดีที่จะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมใน กิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่ว ถึง มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างบุคคล ทำให้ได้พัฒนาทักษะต่างๆ เช่น ทักษะการพูด การคิด การวิพากษ์วิจารณ์เป็นต้นนอกจากนี้ยังได้ข้อมูลที่หลากหลายเกิดการ เรียนรู้ที่กว้างขึ้นแต่ในขณะเดียวกันก็เป็นวิธีการสอนที่ค่อนข้างใช้เวลามากพอสมควรและผู้เรียน ต้องปฏิบัติตนตามบทบาทหน้าที่ของการอภิปรายที่ดีจึงจะประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้

สลาวิน (Slavin, 1990: 101) แสดงความเห็นว่า เทคนิคกลุ่มร่วมมือ หมายถึงการแบ่ง นักเรียนในห้องเป็นกลุ่มย่อยเพื่อศึกษาเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกันโดยสมาชิกแต่ละคนจะแบ่งหน้าที รับผิดชอบหลังจากทีสมาชิกแต่ละคนทำงานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จ สมาชิกในกลุ่มจะนำผลงาน มารวมกันเป็นงานกลุ่ม โดยอาจมีการทบทวนเพื่อให้ผลงานกลุ่มที่ทำร่วมกันราบรื่นและต่อเนื่อง นำผลงานของกลุ่มเสนอต่อชั้นเรียนความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน ข้อดีของกลุ่ม ร่วมมือคือ สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาของกลุ่มที่มีความหลายหลายผู้ที่เรียนช้าจะ ได้รับความช่วยเหลือทำให้ตนเองเข้าใจมากขึ้น จึงเป็นวิธีที่ช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ กลุ่ม ได้แบ่งกิจกรรมออกเป็น 9 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 อภิปรายร่วมกันทั้งชั้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ตนสนใจ หรือ ต้องการค้นคว้ามีการกำหนดเรื่องที่จะอ่าน การจดบันทึกเรื่องที่จะอภิปรายจะทำให้นักเรียนและครู เข้าใจว่าอะไรคือสิ่งที่นักเรียนต้องการจะศึกษา ประเด็นต่างๆ นั้นเกี่ยวข้องหรือครอบคลุมหรือไม่

ขั้นที่ 2 เลือกสมาชิกและสร้างกลุ่ม ถ้านักเรียนไม่พร้อมที่จะทำงานต้องฝึกการสร้างกลุ่ม ก่อน เพราะทักษะการทำงานกลุ่มที่ดีต้องได้รับการฝึกก่อนที่จะเริ่มต้นเรียน โดยวิธีกลุ่มร่วมมือ

ขั้นที่ 3 กลุ่มเลือกเรื่องที่จะศึกษา ให้นักเรียนเลือกเรื่องที่จะศึกษาถ้าสมาชิกในแต่ละกลุ่ม เลือกเรื่องที่ต้องการไม่ตรงกันให้เวลาอภิปรายในกลุ่มเพื่อตกลงกันก่อน จนกระทังได้เรื่องที่จะ ศึกษาทุกกลุ่ม จุดสำคัญของกลุ่มคือการร่วมมือและเป้าหมายในการทำงานกลุ่ม เรื่องที่จะศึกษาต้อง เป็นเรื่องที่สนใจร่วมกัน

ขั้นที่ 4 กำหนดหัวข้อย่อยภายในกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีการกำหนดหัวข้อย่อยที่จะศึกษาและ แบ่งงานไปศึกษาค้นคว้า

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ขั้นที่ 5 การเตรียมหัวข้อย่อย หลังจากที่กลุ่มแบ่งหัวข้อย่อยไปศึกษาแล้วแต่ละคนต้องรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย ทุกคนจะต้องรู้ว่าผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคน

ขั้นที่ 6 การนำเสนอรายงานของกลุ่ม หลังจากที่สมาชิกของแต่ละคนได้ศึกษาหัวข้อย่อยตามที่ได้รับมอบหมายแล้วให้นำมาเสนอภายในกลุ่มย่อยของตัวเองก่อน ขั้นตอนนี้คล้ายกับการนำความรู้มาประมวลเข้าด้วยกัน มีการอภิปรายและจดบันทึกประเด็นที่จะอภิปราย

ขั้นที่ 7 เตรียมนำเสนอรายงานของกลุ่ม สมาชิกในแต่ละกลุ่มจะสังเคราะห์หัวข้อย่อยไปศึกษารวมทั้งมีการอภิปรายเพื่อนำมาเสนอเป็นผลงานของกลุ่ม รูปแบบการนำเสนอนั้นเป็นในรูปแบบของการแสดงการสาธิต ศูนย์การเรียน เรื่องขบขัน การเสียดสีการ อภิปรายโดยมีการทำอุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น

ขั้นที่ 8 กลุ่มเสนอรายงานในระหว่างการนำเสนอผลงานแต่ละกลุ่มต้องควบคุมเวลาในการนำเสนอครูจะคอยจับเวลาและเตือนให้รักษาเวลาในการรายงาน

ขั้นที่ 9 การประเมินผล

- ประเมินการเสนอรายงาน โดยนักเรียนทั้งชั้น
- ประเมินของกลุ่มตนเองโดยสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่ม
-ครูประเมิน โดยพิจารณาหัวข้อย่อยที่ได้รับการเสนอภายในกลุ่ม

วัฒนาพรระงับทุกข์ (2543: 44) กล่าวว่าการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นเทคนิคที่เน้นการร่วมกันทำงาน โดยสมาชิกของกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดต่างกันได้แสดงบทบาทหน้าที่ที่ตนถนัดเต็มที่ผู้เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อน เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการคิดระดับสูงทั้งการวิเคราะห์และสังเคราะห์และเป็นวิธีการที่สามารถนำไปใช้สอนในวิชาใดก็ได้มีขั้น ตอนกิจกรรมดังนี้

1. กำหนดขอบข่าย ประเด็น หรือเนื้อหาตามจุดประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนได้ศึกษา
2. ผู้เรียนทั้งชั้นเรียนร่วมกันอภิปรายเพื่อกำหนดประเด็นหรือหัวข้อที่จะศึกษา
3. กำหนดกลุ่มย่อยโดยให้สมาชิกกลุ่มมีความสามารถคละกัน
4. แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่จะศึกษา
5. สมาชิกในแต่ละกลุ่มช่วยกันกำหนดหัวข้อย่อยแล้วแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ โดยให้สมาชิกแต่ละคนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยคนละ1 หัวข้อ
6. สมาชิกนำผลงานมารวมกันเป็นงานกลุ่ม อาจมีการอ่านทบทวนและปรับแต่งภาษาให้ผลงานกลุ่มที่ทำร่วมกันมีความสละสลวยต่อเนื่องเตรียมผู้ที่จะนำเสนอผลงานกลุ่ม
7. นำผลงานกลุ่มเสนอต่อชั้นเรียน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

8. ทุกกลุ่มช่วยกันประเมินผลโดยประเมินทั้งกระบวนการทำงานกลุ่มและผลงานกลุ่ม

วิภาพรรณ ผลผลา (2522 : 2, อ้างถึงใน กรมสามัญศึกษา.2521: 27) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับทักษะชีวิต ไว้ว่า เป็นกระบวนการที่เน้นการเรียน การฝึก ทักษะและการสร้างเจตคติจากประสบการณ์ของผู้เรียน เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติ หรือเป็นกระทำเพื่อให้เกิดการพัฒนาหรือการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่การเรียนรู้ใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง เป็นการเรียนรู้ที่ต้องเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเองและระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ซึ่งผลที่ได้จะก่อให้เกิดการขยายตัวของเครือข่ายความรู้ในแนวทางการปฏิบัติและวิธีการปฏิบัติตนอย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ โดยอาศัย การถ่ายทอดทางภาษา การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การคิดวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การสรุปผลและการนำความรู้ ทักษะต่างๆ รวมทั้งเจตคติและค่านิยมที่พึงประสงค์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ซึ่งจะก่อให้เกิดเป็นทักษะชีวิตติดตัวของผู้เรียนตลอดไป

ผกา สัตยธรรม (2524: 75) หลักการเรียนรู้ตามทฤษฎีกระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการวัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน สมาชิกจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน ได้มีโอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ได้เรียนรู้สภาพอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในกลุ่ม ได้แนวคิดต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้แก้ไขปัญหาที่ประสบอยู่ หรืออาจใช้ปรับปรุงตนเองให้มีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างเป็นสุขผลที่พึงได้รับจากการเรียนรู้แบบกลุ่มนั้นได้ทั้งความรู้ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ที่มีความรู้สึกในด้านต่าง ๆ จากการเรียนรู้สภาพความเป็นไปของบุคคลแต่ละกลุ่ม จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในแง่ต่างๆ มีโอกาสได้พัฒนาในด้านอารมณ์และสังคมอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเอง มีความเข้าใจและรู้จักตนเองมากขึ้นในขณะเดียวกันก็ช่วยให้เข้าใจผู้อื่นได้ดีมีคุณลักษณะต่างๆ มากขึ้น เช่น การยอมรับผู้อื่น การแสดงออก การฝึกความเชื่อมั่นในตัวเอง และฝึกนิสัยในการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดปรัชญาการศึกษาของจอห์น ดิวอี้ ที่ยึดหลักการเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by doing) ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับกระบวนการกลุ่ม ที่เน้นให้สมาชิกทำงานร่วมกัน มีการปรับตัวเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม รวมถึงสามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่น ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองต่อไป โดยผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาได้พัฒนาทฤษฎีทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการกลุ่มที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและบริบทของวัฒนธรรมไทยดังนี้

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ทฤษฎีทีสำคัญในจำนวน 5 ทฤษฎีในการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่ง สุมณฑา พรหมบุญ เป็นหัวหน้าคณะผู้เชี่ยวชาญและเป็นผู้

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

พัฒนาขึ้นจุดเน้นของการเรียนเรียนรู้ คือ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านจิตใจ การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริง ได้รับการฝึกฝนทักษะชีวิตต่าง ๆ การแสวงหาความรู้การคิด การจัดการความรู้การแสดงออก การสร้างความรู้ใหม่และการทำงานกลุ่ม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาให้เป็นทั้งคนเก่งคนดีและมีความสุขกระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม สามารถจัดทำได้ 3 วิธีคือ

1. กระบวนการกลุ่ม (Group process)เป็นกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เรียนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมีปฏิสัมพันธ์กัน มีแรงจูงใจร่วมกันทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยที่สมาชิกกลุ่มมีอิทธิพลต่อกัน หลักการสำคัญของกระบวนการกลุ่ม คือผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ผู้เรียนเรียนรู้จากกลุ่มมากที่สุด ผู้เรียนได้ค้นพบและสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเองโดยผู้สอนเป็นผู้จัดกระบวนการให้ผู้เรียนแสวงหาคำตอบ กิจกรรมที่มักจะใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่ม คือเกมบทบาทสมมติกรณีตัวอย่างการอภิปรายกลุ่ม

2. การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ (Cooperative learning)เป็นวิธีการเรียนที่จัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และความสำเร็จของกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น แบ่งปันความรู้ให้กำลังใจกันและกันและดูแลซึ่งกันและกัน หลักการจัดการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจจะคล้ายกับกระบวนการกลุ่มแต่ต่างกันที่การเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจจัดกลุ่มให้ผู้เรียนคละกันทั้งด้านความรู้ความสามารถความสนใจความถนัด

3. การเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้(Constructivism)เป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องแสวงหาความรู้และสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง โดยนำความรู้ที่มีเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ โดยผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนสรรค์สร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเองแนวคิดด้านการเรียนรู้และการพัฒนาด้วยหลักการกระบวนการกลุ่มวิจิตรอาวะกุล(2537: 35) กล่าวว่าการ

2.2 วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และรอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson) เป็นนักการศึกษาคนสำคัญ มีแนวคิดว่า ในการเรียนรู้ของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ผู้เรียนมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแข่งขัน ลักษณะต่างคนต่างเรียน และลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการศึกษาควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 3 ลักษณะ โดยรู้จักใช้ลักษณะการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะต้องเผชิญสถานการณ์ที่มีทั้ง 3 ลักษณะ แต่เนื่องจากการศึกษาปัจจุบันมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบแข่งขันและแบบรายบุคคลอยู่แล้ว เราจึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการได้แก่ การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อยและการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม(อ้างในทิศนา แขมมณี, 2547 : 98-99)

นฤมล เนียมหอม (เว็บไซต์ http://www.nareumon.com) ได้ให้นิยามดังนี้ การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ในการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการ ครูสามารถแนะนำการเรียนรู้ให้แก่เด็ก ช่วยให้เด็กได้แลกเปลี่ยนสิ่งที่ตนทำกับเพื่อน การที่เด็กได้สนทนาร่วมกันทั้งเป็นกลุ่มย่อยและทั้งชั้นเรียนเกี่ยวกับหัวข้อที่เด็กสนใจ ทำให้เด็กมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

เด็กปฐมวัยจะเรียนรู้ได้ดีหากได้สนทนาร่วมกับเพื่อนและครูเป็นกลุ่มย่อย ในบริบทที่เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือการสำรวจจริงๆ ครูสามารถแนะนำสิ่งต่างๆ ที่ช่วยให้เด็กคิดและสร้างความรู้ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้เด็กแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนในกลุ่มใหญ่ด้วย

จากแนวคิดข้างต้นจึงสรุปได้ว่าวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย มีดังนี้

1. เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนทุกระดับความสามารถ
2. เพื่อส่งเสริมการช่วยเหลือร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน
3. เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเป็นผู้ชนะและมีความสำเร็จในการเรียน
4. เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระต่างๆ ด้วยตนเอง
5. เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางสังคมต่างๆ เช่น ทักษะการสื่อสารทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทักษะการสร้างความสัมพันธ์ รวมทั้ง ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการคิดการแก้ปัญหา เป็นต้น

SRIPATUM UNIVERSITY

2.3 รูปแบบของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

รูปแบบของการจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

การเรียนการสอนแบบร่วมมือมีหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละรูปจะมีวิธีดำเนินการหลักๆ ซึ่งได้แก่ การจัดกลุ่ม การศึกษาเนื้อหาสาระ การทดสอบ การคิดคะแนน และระบบการให้รางวัลแตกต่างกันออกไป เพื่อสนองวัตถุประสงค์เฉพาะ แต่ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด ต่างก็ใช้หลักการเดียวกัน คือ หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ 5 ประการ และมีวัตถุประสงค์มุ่งตรงไปในทิศทางเดียวกัน คือ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องมราศึกษาอย่างมากที่สุด โดยอาศัยการร่วมกัน ช่วยเหลือกันและแลกเปลี่ยนความรู้กันระหว่างกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน ความแตกต่างของรูปแบบแต่ละรูปแบบจะอยู่ที่เทคนิคในการศึกษาเนื้อหาสาระ และวิธีการเสริมแรงและการให้รางวัลเป็นประการสำคัญซึ่ง ทิศนา แขมมณี (2547 : 265-217) ได้รวบรวมรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือ 8 รูปแบบไว้ดังนี้

1. **การเรียนการสอนแบบจิ๊กซอว์ (Jigsaw)**

การเรียนการสอนแบบจิ๊กซอว์ มีขั้นตอนการสอนดังนี้

1.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

1.2 สมาชิกในกลุ่มได้รับมอบหมายให้ศึกษาเนื้อหาสาระคนละ 1 ส่วน (เปรียบเสมือนได้ชิ้นส่วนของภาพตัดต่อคนละ 1 ชิ้น) และหาคำตอบในประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

1.3 สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายไปรวมกับสมาชิกกลุ่มอื่นซึ่งได้รับเนื้อหาเดียวกันตั้งเป็นกลุ่มผู้เชียวชาญ (Expert Group) ขึ้นมา และร่วมกันทำความเข้าใจในเนื้อหาสาระนั้นอย่างละเอียดและร่วมกันอภิปรายหาคำตอบประเด็นปัญหาที่ผู้สอนมอบหมายให้

1.4 สมาชิกกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับไปสู่กลุ่ม แต่ละคนช่วยสอนเพื่อนในกลุ่มให้เข้าใจในสาระที่ตนได้ศึกษาร่วมกับกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ เช่นนี้ สมาชิกทุกคนก็จะได้เรียนรู้ภาพรวมของสาระทั้งหมด

1.5 ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ แต่ละคนจะได้คะแนนเป็นรายบุคคลและนำคะแนนทุกคนในกลุ่มมารวมกัน (หรือหาค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รับรางวัล

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

2. **การเรียนการสอนแบบ** Student Teams-Achievement Division (STAD)

การจัดการเรียนรู้แบบ STAD หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้อีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีชื่อเต็มว่า Student Teams Achievement Divisions เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งกำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน ซึ่งประกอบด้วย นักเรียนที่เรียนเก่ง 1 คน นักเรียนที่เรียนปานกลาง 2-3 คน และนักเรียนที่เรียนอ่อน 1 คน มีขั้นตอนการสอนดังนี้

2.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

2.2 สมาชิกในกลุ่มจะได้รับเนื้อหาสาระศึกษาเนื้อหาสาระนั้นร่วมกันเนื้อหาสาระนั้นอาจมีหลายตอน ซึ่งผู้เรียนอาจทำแบบทดสอบในแต่ละตอนและเก็บคะแนนของตนไว้

2.3 ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็นการทดสอบรวบยอดและนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ (Improvement Score) ซึ่งหาได้ดังนี้

คะแนนพื้นฐาน : ได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยหลายๆ ครั้งที่ผู้เรียนแต่ละคนทำได้

คะแนนที่ได้ : ได้จากการนำคะแนนทดสอบครั้งสุดท้ายลบคะแนนพื้นฐาน

คะแนนพัฒนาการ : ถ้าคะแนนที่ได้คือ

-11 ลงมา	คะแนนพัฒนาการ = 0
-1 ถึง -10	คะแนนพัฒนาการ = 10
+1 ถึง 10	คะแนนพัฒนาการ = 20
+11 ขึ้นไป	คะแนนพัฒนาการ = 30

2.4 สมาชิกในกลุ่มนำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รางวัล

2.5

3. **การเรียนการสอนแบบ** Team-Assisted Individualization(TAI)

การเรียนการสอนแบบ Team-Assisted Individualization(TAI) มีขั้นตอนการสอนดังนี้

3.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

3.2 สมาชิกในกลุ่มได้รับเนื้อหาสาระและศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

3.3 สมาชิกในกลุ่มจับคู่กันทำแบบฝึกหัด

3.3.1 ถ้าใครทำแบบฝึกหัดได้ 75% ขึ้นไป ให้ไปรับการทดสอบรวมยอดครั้งสุดท้ายได้

3.3.2 ถ้ายังทำแบบฝึกหัดได้ไม่ถึง 75% ให้ทำแบบฝึกหัดซ่อมจนกระทั่งทำได้แล้วจึงไปรับการทดสอบรวมยอดครั้งสุดท้าย

3.3.3 สมาชิกในของเราแต่ละคน นำคะแนนทดสอบรวบยอดมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนสูงสุด กลุ่มนั้นได้รางวัล

4. **การเรียนการสอนแบบ** Team Games Tournament (TGT)

การเรียนการสอนแบบ Team Games Tournament (TGT) มีขั้นตอนการสอนดังนี้

4.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

4.2 สมาชิกในของเรา ได้รับเนื้อหาสาระและศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกัน

4.3 สมาชิกในกลุ่มแยกย้ายกันเป็นตัวแทนกลุ่มไปแข่งขันกับกลุ่มอื่นโดยจัดกลุ่มแข่งขันตามความสามารถ คือ คนเก่งในกลุ่มบ้านของเราแต่ละกลุ่มไปรวมกัน คนอ่อนก็ไปร่วมกับคนอ่อนของกลุ่มอื่น กลุ่มใหม่ที่รวมกันนี้เรียกว่า กลุ่มแข่งขันให้มีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน

4.4 สมาชิกในกลุ่มแข่งขัน เริ่มแข่งขันดังนี้

- แข่งขันตอบคำถาม 10 คำถาม
- สมาชิกคนแรกจับคำถามขึ้นมา 1 คำถาม และอ่านคำถามให้กลุ่มฟัง
- ให้สมาชิกที่อยู่ซ้ายมือของผู้อ่านคำถามคนแรกตอบคำถามก่อน ต่อไปจึงจะให้คนถัดไปตอบจนครบ

ให้คะแนนคำตอบดังนี้

- ผู้ตอบถูกเป็นคนแรกได้ 2 คะแนน
- ผู้ตอบถูกคนต่อไปได้ 1 คะแนน
- ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

4.5 ต่อไปสมาชิกกลุ่มที่สองจับคำถามที่ 2 และเริ่มเล่นตามขั้นตอน จนกระทั่งคำถามหมด

4.6 ทุกคนรวมคะแนนของตนเอง

- ผู้ได้คะแนนสูงสุด 1 ได้โบนัส 10 คะแนน
- ผู้ได้คะแนนสูงสุด 2 ได้โบนัส 8 คะแนน
- ผู้ได้คะแนนสูงสุด 3 ได้โบนัส 5 คะแนน
- ผู้ได้คะแนนสูงสุด 4 ได้โบนัส 4 คะแนน

4.7 เมื่อแข่งขันเสร็จแล้ว สมาชิกกลุ่มกลับปกลุ่ม แล้วนำคะแนนที่แต่ละคนได้รวมเป็นคะแนนของกลุ่ม

5. การเรียนการสอนแบบ Learning Together(LT)

การเรียนการสอนแบบ Learning Together(LT) มีขั้นตอนการสอนดังนี้

5.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

5.2 กลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน ศึกษาเนื้อหาร่วมกัน โดยกำหนดให้แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ช่วยกลุ่มในการเรียนรู้ ตัวอย่างเช่น

- สมาชิกคนที่ 1 : อ่านคำสั่ง
- สมาชิกคนที่ 2 : หาคำตอบ
- สมาชิกคนที่ 3 : หาคำตอบ
- สมาชิกคนที่ 4 : ตรวจคำตอบ

5.3 กลุ่มสรุปคำตอบร่วมกันและส่งคำตอบนั้นเป็นผลงานกลุ่ม

5.4 ผลงานกลุ่มได้คะแนนเท่าไร สมาชิกทุกคนในกลุ่มนั้นจะได้คะแนนนั้นเท่ากันทุกคน

6. การเรียนการสอนแบบ Group Investigation (GI)

การเรียนการสอนแบบ Group Investigation (GI) มีขั้นตอนการสอนดังนี้

6.1 จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มคละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) กลุ่มละ 4 คน

6.2 กลุ่มย่อยศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกันโดย

- แบ่งเนื้อหาออกเป็นหัวข้อย่อยๆ แล้วแบ่งกันไปศึกษาหาข้อมูลหรือคำตอบ
- ในการเลือกเนื้อหาควรให้ผู้เรียนอ่อนเป็นผู้เลือกก่อน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

6.3 สมาชิกแต่ละคน ไปศึกษาหาข้อมูล/คำตอบมาให้กลุ่ม กลุ่มอภิปรายร่วมกันและสรุปผลการศึกษา

6.4 กลุ่มเสนอผลงานของกลุ่มต่อชั้นเรียน

7. **การเรียนการสอนแบบ** Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC)

การเรียนการสอนแบบ Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) มีขั้นตอนการสอนดังนี้

7.1 ครูแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถในการอ่านผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจับคู่ 2 คน หรือ 3 คนทำกิจกรรมการอ่านแบบร่วมกัน

7.2 ครูจัดทีมใหม่โดยให้แต่ละทีมมีผู้เรียนต่างระดับความสามารถอย่างน้อย 2 ระดับทีมทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น เขียนรายงาน แต่งความ ทำแบบฝึกหัด และแบบทดสอบต่างๆ และมีการให้คะแนนผลงานของแต่ละทีม ทีมใดได้คะแนน 90% ขึ้นไปจะได้ประกาศนียบัตรเป็น “ซุปเปอร์ทีม” หากได้รับคะแนนตั้งแต่ 80% - 89% ก็ได้รับรางวัลรองลงมา

7.3 ครูพบกลุ่มการอ่านประมาณวันละ 20 นาที แจ้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน แนะนำคำศัพท์ใหม่ๆ ทบทวนศัพท์เก่า ต่อจากนั้นครูจะกำหนดและแนะนำเรื่องที่อ่าน แล้วให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่างๆ ตามที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เช่น อ่านเรื่องในใจแล้วจับคู่อ่านออกเสียงให้เพื่อนฟังและช่วยกันแก้จุดบกพร่องหรือครูอาจจะให้ผู้เรียนช่วยกันตอบคำถาม วิเคราะห์ตัวละคร วิเคราะห์ปัญหาหรือทำนายว่าเรื่องจะเป็นอย่างไร เป็นต้น

7.4 หลังจากกิจกรรมการอ่าน ครูนำการอภิปรายเรื่องที่อ่าน โดยครูจะเน้นการฝึกทักษะต่างๆ ในการอ่าน เช่น การจับประเด็นปัญหา การทำนาย เป็นต้น

7.5 ผู้เรียนรับการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ ผู้เรียนจะได้รับคะแนนเป็นทั้งรายบุคคลและทีม

7.6 ผู้เรียนได้รับการสอนและฝึกทักษะการอ่านสัปดาห์ละ 1 วัน เช่น ทักษะการจับใจความสำคัญ ทักษะการอ้างอิง ทักษะการใช้เหตุผล เป็นต้น

7.7 ผู้เรียนจะได้รับชุดการเรียนการสอนเขียน ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อการเขียนได้ตามความสนใจ ผู้เรียนจะช่วยกันวางแผนเขียนเรื่อง และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องและในที่สุดตีพิมพ์ผลงานออกมา

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

7.8 ผู้เรียนจะได้รับการบ้านให้เลือกอ่านและหนังสือที่สนใจ และเขียนรายงานเรื่องที่อ่านเป็นรายบุคคล โดยให้ผู้ปกครองช่วยตรวจสอบพฤติกรรมการอ่านของผู้เรียนที่บ้าน โดยมีแบบฟอร์มให้

8. **การเรียนการสอนแบบ** Complex Instruction

รูปแบบนี้พัฒนาขึ้นโดย เอลิซาเบธ โคเฮน และคณะ (Elizabeth Cohen) เป็นรูปแบบที่คล้ายคลึงกันรูปแบบ จีไอ เพียงจะเน้นการสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มมากกว่าทำเป็นรายบุคคล นอกจากนั้นงานที่ให้ยังมีลักษณะของการประสานสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทักษะหลายประเภท และเน้นการให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยการจัดงานให้เหมาะสมกับความสามารถและความถนัดของผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องค้นหาความสามารถเฉพาะทางของผู้เรียนที่อ่อน โคเฮนเชื่อว่า หากผู้เรียนได้รับรู้ว่าตนมีความถนัดในด้านใด จะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองในด้านอื่นๆ ด้วย รูปแบบนี้จะไม่มีการใช้กลไกของการให้รางวัล เนื่องจากเป็นรูปแบบที่ได้ออกแบบให้งานที่แต่ละบุคคลทำ สามารถตอบสนองความสนใจของผู้เรียนและสามารถจูงใจผู้เรียนแต่ละคนอยู่แล้ว

ตอนที่ 3 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล

SRIPATUM UNIVERSITY

3.1 ความหมายและความสำคัญของการประเมินผล

ความหมายและความสำคัญของการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลการศึกษาเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กับระบบการศึกษาเป็นอย่างมาก ซึ่งจะทำให้ทราบข้อเท็จจริงว่าผู้เรียนได้รับผลการเรียนรู้มากน้อยเพียงใดและได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

อำนวย เลิศชยันตี (2542 : 7) ได้กล่าวถึงการวัดผลว่า การวัดผล หมายถึง ขบวนการที่ได้มาตรฐานที่ต้องมีเครื่องมือของการวัด สามารถแบ่งได้เป็น 1) การวัดทางกายภาพหรือการวัดทางวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่จะกำหนดคุณลักษณะของสิ่งที่จะวัดผลที่ได้ออกมา จะเป็นปริมาณซึ่งก็คือตัวเลข เช่น การชั่งด้วยตาชั่ง การวัดความร้อนหนาวด้วยเทอร์โมมิเตอร์ การวัดความกว้างยาวสูง

ด้วยไม้เมตร การวัดความเร็วในการวิ่งของนักกรีฑา เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนมากจะเน้นที่รูปธรรมสิ่งที่จะวัดมีค่าแน่นอน มีค่าความเที่ยงตรงสูงมาก 2) การวัดทางด้านคุณลักษณะทางจิตวิทยา เช่น การสร้างแบบทดสอบของครูอาจารย์ทั้งหลาย แบบทดสอบจึงเปรียบเสมือนเครื่องมือวัดผลทางด้านความรู้ความคิด หรือเป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือวัดความถนัดทางการเรียนนั้นเอง ซึ่งเป็นการวัดเกี่ยวกับนามธรรม ซึ่งผลจากการวัดมักพิสูจน์ได้ว่ามีความเที่ยงตรงที่ต่ำกว่าการวัดทางด้านวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากเครื่องมือวัดที่ใช้ในการวัดนั้นผู้สร้างมักสร้างได้ยาก ทั้งนี้เพราะความซับซ้อนของสิ่งที่วัดนั้นเป็นนามธรรม การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการของสิ่งที่จะวัดมักไม่ค่อยชัดเจน อันเป็นสาเหตุที่ทำให้การสร้างเครื่องมือวัดผลทำได้ค่อนข้างยาก

กฤษฎา บุญวัฒน์ (2541 : 14) ได้ให้ความหมายการวัดผลว่า เป็นกระบวนการในการกำหนดจำนวนตัวเลขให้กับแต่ละหน่วยของชุดวัตถุหรือกลุ่มบุคคล เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างกัน ความมากน้อยระหว่างหน่วย ตามลักษณะของหน่วยที่วัดมาได้ และได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่าเป็นการตัดสินความสามารถ ซึ่งให้คะแนนการวัดผลมาเป็นเครื่องพิจารณาประกอบการตัดสินใจ อย่างไรก็ตามมีหลายกรณีที่ต้องใช้สิ่งอื่นๆ มาเป็นสิ่งประกอบเพิ่มเติมนอกเหนือจากการใช้คะแนน เช่น ความรู้ที่มีต่อสิ่งนั้นๆ เป็นต้น

ดังนั้นการวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการตรวจสอบเพื่อให้ได้มาซึ่งตัวเลข หรือสัญลักษณ์ ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะหรือคุณภาพของสิ่งที่วัด โดยใช้เครื่องมือวัดผลที่มีประสิทธิภาพ และวินิจฉัยตัดสิน ลงสรุปคุณค่าเพื่อพิจารณาตัดสินใจที่ได้จากการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์ และมีคุณธรรมโดยแบ่งเป็น

1. การประเมินระหว่างเรียน(Formative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อใช้ผลการประเมินในการปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนการสอน การประเมินประเภทนี้ใช้ระหว่างการจัดการเรียนการสอน เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ หากผู้เรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนก็จะหาวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลการประเมินยังเป็นการตรวจสอบผู้สอนเองว่าเป็นอย่างไร แผนการสอนรายครั้งที่เตรียมมาดีหรือไม่ ควรปรับปรุงอย่างไร กระบวนการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างไร มีจุดใดบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขต่อไป

2.การประเมินเพื่อตัดสิน(Summative Evaluation) เป็นการประเมินเพื่อตัดสินผลการจัดการสอน เป็นการประเมินหลังจากผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว อาจเป็นการประเมินหลังจบเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

หรือหลายเรื่อง รวมทั้งการประเมินปลายภาคเรียนหรือปลายปี ผลจากการประเมินประเภทนี้ใช้ในการตัดสินผลการจัดการเรียนการสอน หรือตัดสินใจว่าผู้เรียนคนใดควรจะได้รับระดับคะแนนใด

3.2 วัตถุประสงค์ของการประเมินผล

วัตถุประสงค์ของการประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ นอกจากนี้ผลจากการวัดและประเมินจะเป็นข้อมูลย้อนกลับให้ครูผู้สอนนำไปพิจารณาหาวิธีแก้ไขจุดอ่อนและข้อบกพร่อง ต่อไป วัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลคือ

1. เพื่อทราบผลการเรียนของนักเรียน ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขการเรียนของตนได้ก่อนที่ก้าวไปศึกษาบทเรียนใหม่

2. เพื่อเป็นหลักฐานในการเลื่อนชั้นเรียน และการจัดแบ่งนักเรียนตามความสามารถเพื่อเป็นหลักฐานในการรายงานผลการเรียนให้ผู้ปกครองทราบทำให้ผู้ปกครองรู้ความก้าวหน้าของนักเรียนในปกครองของตน และช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างบ้านกับสถานศึกษา

3. เพื่อประโยชน์ในการให้ประกาศนียบัตร เมื่อจบชั้นการศึกษาและแจ้งผลการเรียนให้สถาบันอื่น เช่น มหาวิทยาลัยที่นักเรียนไปเรียนต่อขอทราบมาเพื่อสถิติอื่นๆ ในทางการศึกษา

4. ช่วยให้ฝ่ายแนะแนวทราบข้อมูลนักเรียน จะได้ช่วยวิเคราะห์ความเด่น ด้อยของผู้เรียนเป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลและเป็นแนวทางในการแนะแนวการเรียน อาชีพในแก่ผู้เรียน

5. ช่วยให้ฝ่ายบริหารได้ทราบข้อมูลเพื่อปรับปรุงมาตรฐานทางวิชาการของสถานศึกษาซึ่งจะนำไปสู่แนวทางปรับปรุงส่งเสริมสภาพการเรียนการสอนให้แก่ครู และใช้เป็นข้อมูลในการปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่

สรุปว่า การวัดผลประเมินผล เป็นกระบวนการขั้นสุดท้ายของการเรียนการสอนเพื่อต้องการทราบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมากน้อยเพียงใดและเพื่อทราบปัญหาการใช้หลักสูตรที่ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไข

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

3.3. รูปแบบของการประเมินผล

รูปแบบของการประเมินผล

รูปแบบการประเมินผล หมายถึง กรอบหรือแนวความคิดที่สำคัญเกี่ยวกับกระบวนการ (Process) และวิธีการประเมินผล (Evaluation Method) สามารถจำแนกได้หลายประเภททั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ในการยึดถือ การประเมินผลสามารถจำแนกได้ดังนี้

1. การวัดผลแบบอิงตน

การวัดผลแบบอิงตน (Self – referenced Measurement) หมายถึง การวัดเพื่อประเมินความสามารถของตนเองว่ามีพัฒนาการทางการเรียน ความก้าวหน้าหรือไม่ อย่างไร เช่น การสอบวัดผลก่อนเรียน(Pre-Test) และหลังเรียน (Post -Test)

2. การวัดผลแบบอิงเกณฑ์

การวัดผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion – referenced Measurement) หมายถึง การวัดความสามารถของบุคคลโดยใช้หลักเกณฑ์ภายนอกเป็นจุดเทียบ เกณฑ์ที่กำหนดขึ้นเป็นเช่นไรนั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการวัด ถ้าผู้เรียนมีพฤติกรรมความสามารถถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ก็ถือว่าบรรลุตามเกณฑ์หรือบรรลุตามเป้าหมาย และเป็นผู้ที่เรียนรู้แล้ว ถ้าความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่ต้องการ ก็ถือว่าผู้ไม่ผ่านหรือยังไม่เป็นไปตามความคาดหวัง ต้องใช้เวลาสำหรับการแก้ไขปรับปรุงหรือซ่อมเสริมคำว่า เกณฑ์ (Criterion) ในที่นี้ ก็คือ คุณลักษณะที่คาดหวังจะให้เกิดกับผู้เรียนหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนแล้ว เพื่อใช้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำสุด สำหรับการยอมรับคุณภาพของผู้เรียนและใช้เป็นเครื่องตัดสินว่า ผู้เรียนผ่านหรือบรรลุเป้าหมายของการเรียนการสอนหรือไม่ การกำหนดเกณฑ์จึงต้องกำหนดเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่ระบุพฤติกรรมที่สำคัญและมีคุณค่าต่อการเรียน เกณฑ์ที่กำหนดจะสูงต่ำมากน้อยเพียงใด ผู้กำหนดต้องคำนึงถึงความเหมาะสมหลายๆ ด้านประกอบกันเช่น พื้นความสามารถเดิมของผู้เรียน ประสิทธิภาพของการสอนเป็นต้น เกณฑ์ที่กำหนดมีได้หลายลักษณะ ทั้งในรูปเวลา ปริมาณ คุณภาพในการปฏิบัติ เช่น มุ่งหวังให้ผู้เรียนปฏิบัติสิ่งหนึ่งสิ่งใดภายในเวลา 10 นาที ให้ได้ผลงาน 80% หรือกระทำได้อย่างถูกต้อง ถูกสัดส่วนที่ต้องการ เป็นต้น

การสรุปผลการสอบแบบอิงเกณฑ์ จึงเสนอในรูปการเปรียบเทียบระหว่างความสามารถของบุคคลกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

3. การวัดผลแบบอิงกลุ่ม

การวัดผลแบบอิงกลุ่ม (Norm - reference Measurement) หมายถึง การวัดความสามารถของบุคคล โดยเทียบกับความสามารถของบุคคลอื่นที่เรียนในกลุ่มเดียวกัน เพื่อทราบว่า การเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน เก่ง-อ่อน ดี-เลวเพียงใดเมื่อเทียบกับคนส่วนใหญ่ การวัดในลักษณะดังกล่าวจึงเป็นการวัดที่มีเป้าหมายจะแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม โดยใช้ความสามารถทั่วไปของกลุ่มเป็นเกณฑ์การแบ่งทั้งนี้ เพราะยึดความคิดที่ว่า บุคคลใดจะเก่ง-อ่อน ดี-เลว เพียงใดนั้น ย่อมเก่ง-อ่อน ดี-เลว กว่าคนทั่วๆ ไป ดังนั้นการพิจารณาการตัดสินผลการเรียนจึงใช้สภาพหรือลักษณะของกลุ่มเป็นเกณฑ์พิจารณาคำว่า กลุ่ม (Norm) ในที่นี้ ก็คือ คำที่ใช้แทนสภาพหรือลักษณะโดยส่วนร่วมทำหน้าที่เป็นตัวแทนลักษณะของผู้เรียนทั้งหมด เช่น ค่าเฉลี่ย มัธยฐาน เป็นต้น

ดังนั้น การวัดผลแบบอิงกลุ่ม จึงใช้วิธีเปรียบเทียบความสามารถของบุคคลกับค่าตัวแทนของกลุ่ม แล้วสรุปผลการเปรียบเทียบเหล่านั้นให้อยู่ในลักษณะความสัมพันธ์กับกลุ่ม

จากแนวคิดและทฤษฎีดังกล่าวข้างต้นที่กล่าวมานี้อาจสรุปได้ว่าการวัดผลหมายถึงกระบวนการใดๆ ก็ตามที่จะได้มาซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปริมาณคุณภาพหรือคุณลักษณะของบุคคลหรือสิ่งของ โดยอาศัยเครื่องมือช่วยในการวัดผล ซึ่งมักจะออกมาเป็นตัวเลข พร้อมทั้งมีหน่วยกำกับ

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มณี บัวระภา เทคนิคการแบ่งผลสัมฤทธิ์ (STAD) ซึ่งพัฒนาโดย สลาวิน (1995 : 5 – 6) สามารถสรุปได้ว่าเป็นเทคนิคที่ใช้ได้กับทุกเนื้อหาวิชา เช่น คณิตศาสตร์ ภาษา ศิลปะ วิทยาศาสตร์ และใช้ได้กับนักเรียนตั้งแต่เกรด 2 จนถึงมหาวิทยาลัย เหมาะสำหรับใช้สอนในวิชาที่มีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน และมีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว เช่น คณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เป็นวิธีการเรียนที่ง่ายที่สุดของวิธีการเรียนแบบร่วมมือกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบนี้คือ ครูเป็นผู้จัดกลุ่มนักเรียนให้เป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน ที่มีระดับความสามารถต่างกัน คือ สูง ปานกลาง ต่ำ ในอัตราส่วน เป็น 1 : 2 : 1 ตามลำดับ นักเรียนทุกคนจะมีฐานคะแนน

(Base score) ของแต่ละคน ครูสอนบทเรียนให้ทั้งชั้นและกำหนดให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันทำงานกลุ่มตามที่ครูกำหนดให้ โดยมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการอภิปรายซักถาม ตรวจสอบซึ่งกันและกัน จากนั้นจะมีการทดสอบเป็นรายบุคคลแล้วนำคะแนนพัฒนาการ (คะแนนที่ดีกว่าเดิมในการสอบครั้งก่อน) ของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่มและมีการให้รางวัลสำหรับกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยถึงเกณฑ์ตามที่กำหนด

สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และ**รอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson)** เป็นนักการศึกษาคนสำคัญ มีแนวคิดว่า ในการเรียนรู้ของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแข่งขัน ลักษณะต่างคนต่างเรียน และลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการศึกษาควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 3 ลักษณะ โดยรู้จักใช้ลักษณะการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะต้องเผชิญสถานการณ์ที่มีทั้ง 3 ลักษณะ แต่เนื่องจากการศึกษาปัจจุบันมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบแข่งขันและแบบรายบุคคลอยู่แล้ว เราจึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการได้แก่ การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อยและการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม(อ้างในทิศนา แขมมณี, 2547 : 98-99)

สุภาชนะกุล (2549) ได้ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ CL(Cooperative Learning) เทคนิค STAD(Student Team Achievement Divisions)เพื่อตอบคำถามว่าเทคนิคการเรียนรู้ STAD สามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้และทำให้เกิดการพึ่งพากันในกลุ่ม ทั้งเทคนิค STAD ยังทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ โดยทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 1 หลังจากให้นักเรียนทำการทดสอบเรื่องการคิดต้นทุนการผลิตและการกำหนดราคาขายด้วยวิธี STAD และนำคะแนนของนักเรียนที่ได้จากแต่ละคนมาเทียบกันเกณฑ์ของโรงเรียน แล้วสรุปเป็นร้อยละของนักเรียนที่ผ่านและไม่ผ่านเกณฑ์ นำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินพฤติกรรมและความคิดเห็นต่อการสอนโดยใช้เทคนิค STAD จำนวน 200 คน โดยสุ่มมาจากแต่ละห้อง ห้องละ 25 คน จำนวน 8 ห้อง เพื่อหาค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่าจากการใช้เทคนิค STAD กับนักเรียนจำนวน 3 ครั้งแล้ว สอบถามความรู้สึกของนักเรียนโดยใช้แบบประเมินการสอนโดยใช้เทคนิค STAD และประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบทดสอบหลังเรียน ผลปรากฏว่า เทคนิคSTADสามารถทำให้บรรยากาศการเรียนมีชีวิตชีวา สนุกสนาน และมีการช่วยเหลือพึ่งพากันในกลุ่ม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ทิศนา แขมมณี (2547:49) วิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย คือกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนในกลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนด และสรุปผลการอภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม ซึ่งวัตถุประสงค์ของวิธีสอนโดยใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนประสบการณ์อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนกว้างขึ้น ดังนี้

1 มีการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละประมาณ 4-8 คน

2 มีประเด็นในการอภิปราย

3 มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึกและประสบการณ์กันระหว่างสมาชิกในกลุ่มตามประเด็นการอภิปราย

4 มีการสรุปสาระที่สมาชิกในกลุ่มได้อภิปรายกันเป็นข้อสรุปของกลุ่ม

5 มีการนำข้อสรุปของกลุ่มมาใช้ในการสรุปบทเรียน

นฤมล เนียมหอม (เว็บไซต์ http://www.nareumon.com) ได้ให้นิยามดังนี้ การอภิปรายกลุ่ม (Group Discussion) ในการจัดการเรียนการสอนแบบโครงการ ครูสามารถแนะนำการเรียนรู้ให้แก่เด็ก ช่วยให้เด็กได้แลกเปลี่ยนสิ่งที่ตนทำกับเพื่อน การที่เด็กได้สนทนาร่วมกันทั้งเป็นกลุ่มย่อยและทั้งชั้นเรียนเกี่ยวกับหัวข้อที่เด็กสนใจ ทำให้เด็กมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

เด็กปฐมวัยจะเรียนรู้ได้ดีหากได้สนทนาร่วมกับเพื่อนและครูเป็นกลุ่มย่อย ในบริบทที่เกิดกิจกรรมการเรียนรู้ หรือการสำรวจจริงๆ ครูสามารถแนะนำสิ่งต่างๆ ที่ช่วยให้เด็กคิดและสร้างความรู้ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้เด็กแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนในกลุ่มใหญ่ด้วย

รศ.ดร.อารี พันธ์มณี (2548) ได้แนะนำไว้ว่าองค์ประกอบสำคัญในการทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาความคิดต้องเริ่มจาก ผู้สอนและผู้เรียนหรือครูกับศิษย์

หากปราศจากผู้สอนกับผู้เรียนแล้ว บรรยากาศแห่งการเรียนการสอนคงไม่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนาน กระตือรือร้น ยั่วยุ ท้าทาย ให้อยากเรียนหรือบรรยากาศที่น่าเบื่อ เซ็ง เครียด ไม่อยากเรียน

ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต่างก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศดังกล่าว โดยครูจะเป็นผู้

เริ่มสร้างบรรยากาศ ผู้เรียนก็จะเป็นคนตอบสนองและเติมสีสันให้กับบรรยากาศการเรียนการสอน ให้เป็นไปในรูปแบบต่างกัน บรรยากาศการเรียนการสอนที่เป็นอิสระ ท้าทาย ตื่นเต้น ปลอดภัย เป็นประชาธิปไตย หรือบรรยากาศการเรียนการสอนที่ไม่มีชีวิตชีวา กังวล กระวนกระวายใจ เครียด ตื่นกลัว เคร่งครัด เผด็จการ หรือบรรยากาศการเรียนการสอนที่ราบเรียบ เฉื่อยๆ ชวนง่วงนอน เหล่านี้ต่างก็เป็นบรรยากาศที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

บรรยากาศการเรียนการสอนที่ผู้สอนให้ความอบอุ่นทั้งทางกายและจิตใจ สร้างความรู้สึกไว้วางใจให้กับผู้เรียน ผู้เรียนได้รับความเข้าใจ เป็นมิตร เอื้ออาทร ห่วงใย ตลอดจนให้ความดูแลช่วยเหลือจะทำให้ผู้เรียนมีความกล้าและอยากเรียนรู้มากขึ้น การตำหนิติเตียนดูถูกดูแคลนเยาะเย้ยถากถาง ประชดประชัน เสียดสี จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกอับอาย เสียหน้าขยาด และขลาดกลัวที่จะเรียนรู้ เป็นการลิดรอนความคิดสร้างสรรค์อีกต่างหาก

เพิ่มบุญ สาลีนาค (2546: มปป) ทำการศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหลักสูตรศิลปกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน และเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน 3 ด้าน คือ ด้านครูและกระบวนการสอน ด้านนักเรียนและกระบวนการเรียนด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จำแนกตามเพศ และพื้นที่ตั้งวิทยาลัยช่างศิลป์ที่ศึกษา ผลการการศึกษาพบว่า 1) ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ในด้านครูและกระบวนการสอน ด้านนักเรียนและกระบวนการเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในในระดับมีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ส่วนในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเหมาะสม 2) นักเรียนเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์เป็นรายด้านไม่แตกต่างกันด้วยความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และ 3) นักเรียนที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยช่างศิลป์ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กุลวดี ตริยานนท์ (2536: 78) ศึกษาผลงานวิจัยเรื่อง องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทของนักศึกษาภาคพิเศษ กทม. คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งทำการศึกษาตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รวม 4 วิชา ประกอบด้วย วิชาพื้นฐาน วิชาแนวคิดทฤษฎีทางพัฒนาสังคม วิชากระบวนการ

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

นโยบายสังคม และวิชาจิตวิทยาสังคมกบการพัฒนา พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับปริญญาตรีไม่มีความสัมพันธ์กบผลสัมฤทธิ์ทุกรายวิชา แต่พบวามีความสัมพันธ์กับวิชาพื้นฐานและกระบวนการนโยบายสังคม

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545: มปป) ได้กล่าวถึงรูปแบบการสอนความคิดสร้างสรรค์ (Creative Think Model) ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกคน มิใช่พรสวรรค์แต่อยู่ที่ทักษะการเรียนรู้และการฝึกฝน หากเราพัฒนาศักยภาพของสมองในส่วนของความคิดสร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพ โดยการคิดเชิงสร้างสรรค์มีลาดับการคิด 3 ขั้น ที่ผู้สอนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้

1. การกำหนดเป้าหมายการคิดวัตถุประสงค์และประเด็นปัญหา

2. แสวงหาแนวคิดใหม่ๆ ระดมความคิด หาแนวทางใหม่

3. ประเมิน และคัดเลือกแนวคิด อย่างมีเหตุผล ตรงตามวัตถุประสงค์และนำไปใช้ได้เป็นการฝึกกระบวนการแก้ปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้นตอนดังนั้นการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา INT212 (การออกแบบภายใน 2) ผู้สอนได้มีการนำวิธีการสอนรูปแบบต่างๆข้างต้น มาใช้ในการสอน โดยพิจารณาจากเนื้อหาในรายวิชาและพิจารณาตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ

จอห์น ดิวอี้ (ค.ศ. 1859 - 1952) เชื่อว่าความสามารถในการเรียนรู้ ของเด็กจะต่างกันไปตามประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม บรรยากาศประชาธิปไตย และสังคมที่เปิดโอกาสให้เด็กเกิดและทำในสิ่งที่ชอบ จะทำให้เด็กพัฒนาความรู้ได้อย่างรวดเร็ว

Joi and Weel (จอยส์และวีล, 1996 : 239 -253 อ้างถึงใน ทิศนา แขมณี. 2545 : 250-251) เป็นผู้พัฒนารูปแบบนี้จากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon) ที่กล่าวว่า บุคคลทั่ว ไปมักยึดติดกับวิธีคิดแก้ปัญหาแบบเดิมๆ ของตน โดยไม่ค่อยคำนึงถึงความคิดของคนอื่น ทาให้ความคิดของตนคับแคบและไม่สร้างสรรค์ บุคคลจะเกิดความคิดเห็นที่สร้างสรรค์แตกต่างไปจากเดิมได้ หากมีโอกาสได้ลองคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ไม่เคยคิดมาก่อน หรือคิดโดยสมมติตนเองเป็นคนอื่น และถ้ายิงให้บุคคลจากหลายกลุ่มประสบการณ์มาด้วยกันแก้ปัญหา ก็จะยิงได้วิธีที่หลากหลายขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้น กอร์ดอนจึงได้เสนอให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยความคิดใหม่ๆ ที่ไม่เหมือนเดิม ไม่อยู่ในสภาพที่เป็นตัวเอง ให้ลองใช้ความคิดในฐานะที่เป็นคนอื่น หรือเป็นสิ่งอื่น สภาพการณ์เช่นนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดใหม่ๆ ขึ้นได้กอร์ดอนได้เสนอวิธีการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อใช้ในการกระตุ้นความคิดใหม่ๆ ไว้3 แบบ คือการเปรียบเทียบ

แบบตรง(direct analogy) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบคาคู่ขัดแย้ง (compressed conflict) วิธีการนี้มีประโยชน์มากเป็นพิเศษสาหรับการเรียนรู้การเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ รวมทังการสร้างสรรค์งานทางด้านศิลปะวิธีการนี้มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดที่ใหม่แตกต่างไปจากเดิม และสามารถนาความคิดใหม่นั้น ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ผู้เรียนจะเกิดความคิดใหม่ๆและสามารถนาความคิดใหม่ๆ นั้นไปใช้ในงานของตน ทำให้งานของตนมีความแปลกใหม่น่าสนใจมากขึ้น นอกจากนั้นผู้เรียนอาจเกิดความตระหนักในคุณค่าของการคิดและความคิดของผู้อื่นอีกด้วย

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

บทที่ 3
ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research)เพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ของนักศึกษาสาขาวิชาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรคือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา DES 111 ทัศนศิลป์1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา DES111 ทัศนศิลป์1 ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา2555 จำนวนทั้งหมด 40 คน โดยแบ่งกลุ่มย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมีจำนวนนักศึกษา 20 คนและอาจารย์ 1 คน ตามอัตราส่วนอาจารย์ : นักศึกษา เป็น 1: 20 กลุ่มที่ 1 ให้นักศึกษาเรียนรวมเป็นกลุ่มใหญ่จำนวน 20 คน กลุ่มที่ 2 ให้นักศึกษาเรียนโดยใช้เทคนิคแบ่งเป็นกลุ่มย่อย มีนักศึกษากลุ่มละ 5 คน จำนวน 4 กลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบประเมินผลงาน เป็นแบบประเมินผลงาน 2 ชนิดดังนี้

- แบบประเมินผลการทำ Pre –Test เพื่อวัดพื้นฐานความรู้ด้านศิลปะก่อนเริ่มทำการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย และทำ Post – Test หลังจากจบการเรียนการสอนตลอดภาคการศึกษา โดยใช้แบบประเมินผลงานในการวัดผลตามทฤษฎีองค์ประกอบศิลป์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1. ด้านองค์ประกอบของภาพ 2.ด้านความเหมือนจริง 3. ด้านความสมบูรณ์ของผลงาน

- แบบประเมินผลการวัดผลชิ้นงานในแต่ละครั้งของการเรียนการสอน โดยใช้แบบประเมินผลงานในการวัดผลตามทฤษฎีองค์ประกอบศิลป์ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1. ด้านองค์ประกอบของภาพ 2.ด้านความเหมือนจริง 3. ด้านความสมบูรณ์ของผลงาน

แบบสอบถามความพึงพอใจ เป็นแบบสอบถามมาตรวัดระดับ (Rating Scale) 5 ระดับ แบบเลือกตอบเพียงข้อเดียว (Checklist Choice Question)และแบบเติมคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาของแบบสอบถาม ซึ่งมีสาระครอบคลุมถึง สภาพ

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

และปัญหาการจัดการเรียนการสอน รหัสวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม ประกอบด้วยรายละเอียด 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบเพียงข้อเดียว และให้เติมคำตอบลงไปในช่องที่เว้นว่างไว้ มีจำนวนทั้งสิ้น 3 ข้อ โดยสอบถามเกี่ยวกับ

1. เพศ
2. สาขาวิชา
3. สถิติการเข้าเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจในการจัดการเรียนการแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 เป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า แบบ Likert ชนิด 5 ระดับ ประเมินผลสำฤทธิ์ทางการเรียนจากการจัดการเรียนการแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 7 ข้อ ดังนี้

1. การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ทำให้นักศึกษาข้าใจเนื้อหาของบทเรียนเพิ่มมากขึ้นอยู่ในระดับใด
2. นักศึกษามีทักษะในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้นเมื่อเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อยอยู่ในระดับใด
3. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับการทำงานต่อๆไปได้อยู่ในระดับใด
4. นักศึกษาช่วยเหลือเพื่อนในขณะที่เรียน DES111
5. นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นเมื่อเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อยอยู่ในระดับใด
6. นักศึกษาชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม
7. ความพึงพอใจในภาพรวมต่อการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อยู่ในระดับใด
8. อยากให้มีการการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยในรุ่นต่อๆไป อยู่ในระดับใด

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

เกณฑ์การแปรผลเกี่ยวกับระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ใช้หลักเกณฑ์ ดังนี้

4.49 – 5.00 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ มากที่สุด

3.49 – 4.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ มาก

2.49 – 3.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ ปานกลาง

1.49 – 2.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ น้อย

1.00 – 1.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111โดยเป็นคำถามแบบปลายเปิด

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย โดยมีลำดับขั้นตอนดังนี้

1.การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับ แนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนแบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือวัด จากเอกสาร ตำรา บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาในรายวิชา DES111ทัศนศิลป์ 1 และนำผลข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงให้เหมาะสมกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อประมวลเป็นกรอบแนวคิดที่มีขอบเขตครอบคลุมเนื้อหาของงานวิจัยเล่มนี้

2.จัดทำร่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.จัดทำร่างแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย โดยแบบสอบถามประกอบด้วยเนื้อหาหลัก 3 ส่วน

4.นำเสนอร่างแบบทดสอบและแบบสอบถามที่สร้างแล้วต่อผู้ทรงคุณวุฒิโครงการวิจัยเพื่อพิจารณาความเหมาะสม และความสอดคล้องของแบบสอบถามกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย

5.ปรับปรุงแก้ไขร่างแบบทดสอบและแบบสอบถามตามคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ และจัดทำแบบทดสอบและแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำวิชาเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยจากแบบสอบถามด้วยวิธีแจกแบบสอบถามการประเมินความพึงพอใจให้แก่กลุ่มตัวอย่างในชั้นเรียนรวมทั้งสิ้น 40 คน และแจกแบบประเมินผลงานด้านศิลปะให้แก่กลุ่มอาจารย์ผู้สอนจำนวน 2 คน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

2.การเก็บข้อมูลจากแบบประเมินผลงานด้านศิลปะและแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการและเงื่อนไขในการตอบคำถามลงในแบบประเมินผลงานและแบบสอบถาม และทำการชี้แจงด้วยวาจาเพื่อให้นักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนมีความเข้าใจในแบบสอบถามที่ตรงกัน ทำให้การตอบแบบสอบถามเป็นไปด้วยความถูกต้องและครบถ้วน

3.ผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำวิชาเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง

4.นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสถิติทางสังคมศาสตร์สำหรับวินโดวส์ (Statistical Package for the Social Sciences : SPSS for Windows) ในการประมวลผลข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งแสดงการวัดผลในรูปค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสังเคราะห์จากข้อคำถามปลายเปิด โดยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถาม โดยใช้การวิเคราะห์ค่าความถี่ (Frequency range) และ ร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นและความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน โดยใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean)และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงบรรยายเพื่ออธิบายลักษะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการวิเคราะห์สถิติเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย โดยใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1 สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 101)

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)ของคะแนน (บุญชม ศรีสะอาด.2535 : 102)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Diviasion) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 103)

$$SD = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^{n}(x_i - \bar{x})^2}{n-1}}$$

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

เมื่อ SD. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$X_ş$ แทน ค่าของหน่วยกลุ่มตัวอย่างแต่ละหน่วย

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum_{i=1}^{n}(x_i - \bar{x})^2$ แทน ผลรวมระหว่างผลต่างกำลังสองของค่าตัวเลขแต่ละตัวกับค่าเฉลี่ย

n แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ของนักศึกษาสาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อให้การวิจัยบรรลุผลตามความมุ่งหมาย ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา แบ่งตามกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่มและแบบที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

ตอนที่ 2 การพัฒนาความสามารถในการเรียนด้วยการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม ต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

เพื่อให้เข้าใจผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติและอักษรย่อที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

$\overline{X}$ หมายถึง ค่าเฉลี่ย (Mean) ระดับความพึงพอใจ

S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ประจำปีหารศึกษา 2555 จำนวน 40 คน

ตอนที่ 1 ผลวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา แบ่งตามกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่มและแบบที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา แบ่งตามกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่มและแบบที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม รายวิชา DES 111 (ทัศนศิลป์1)

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	20	50
ชาย	20	50
สถิติการเข้าเรียน		
น้อยกว่า 5 ครั้ง	-	-
5-10 ครั้ง	-	-
มากกว่า 10 ครั้งขึ้นไป	40	40

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 20 คน และเพศหญิงจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เท่ากัน กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ของสาขาดิจิทัลอาร์ส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีสถิติการเข้าชั้นเรียนมากกว่า 10 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 การพัฒนาความสามารถในการเรียนด้วยการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

2.1 ผลการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

SPU SPIRITUM UNIVERSITY

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การประเมินผลคะแนนจากการทดสอบ	$\overline{X}$	S.D.
คะแนนก่อนเรียน	5.69	0.57
คะแนนหลังเรียน	9.16	0.80

กราฟที่ 1 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

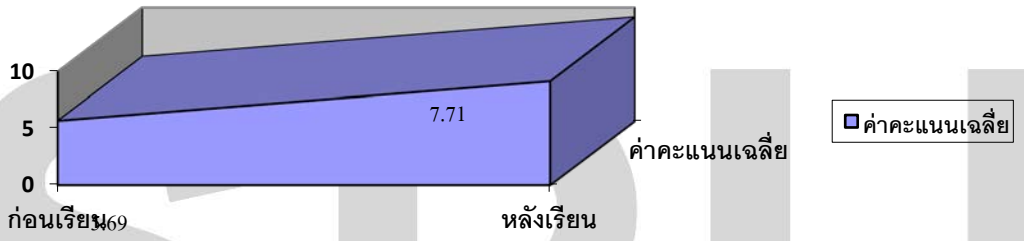

ผลแสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียน (Pre-Test) และหลังเรียน(Post-Test) พบว่า เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนประเมินก่อนเรียน (Pre-Test) นักศึกษามีผลคะแนนอยู่ในระดับต่ำ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.69 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.57) ผลคะแนนประเมินหลังเรียน (Post-Test) นักศึกษามีผลคะแนนอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.71 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.81) ซึ่งหมายความว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

2.2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง

การประเมินผลคะแนนจากชิ้นงานที่มอบหมายให้นักศึกษา	$\overline{X}$	S.D.
ครั้งที่ 1	6.44	0.79
ครั้งที่ 2	6.73	0.85
ครั้งที่ 3	6.91	0.78
ครั้งที่ 4	7.19	0.76
ครั้งที่ 5	7.31	0.71
ครั้งที่ 6	7.59	0.83

กราฟที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง

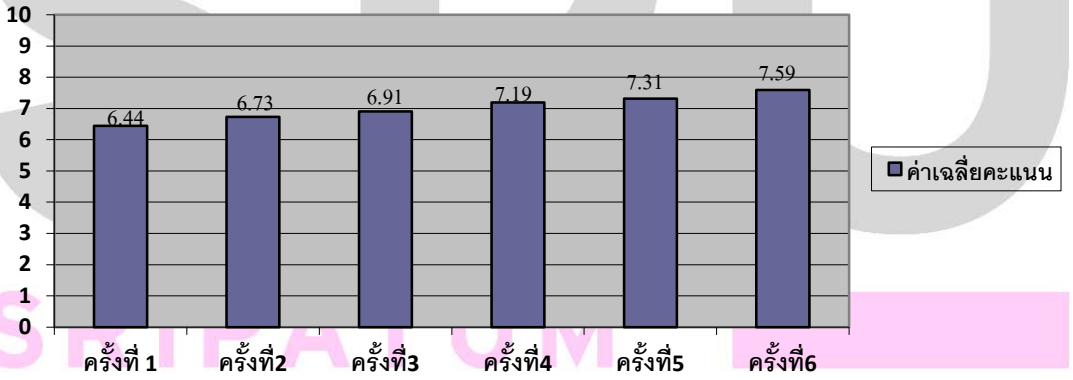

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการเรียนเพิ่มขึ้น เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนประเมินชิ้นงานครั้งที่ 1 นักศึกษามีผลคะแนนอยู่ในระดับพอใช้ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.42 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.25) ผลคะแนนประเมินชิ้นงานครั้งที่ 2 นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98) ผลคะแนนประเมินชิ้นงานครั้งที่ 3 นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98) ผลคะแนนประเมินชิ้นงานครั้งที่ 4 นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98) ผลคะแนนประเมินชิ้นงานครั้งที่ 5 นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 ค่าความเบี่ยงเบน

มาตรฐาน เท่ากับ 0.98) และผลคะแนนประเมินชิ้นงานครั้งที่ 4 นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.98) ซึ่งหมายความว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นตามลำดับจากการใช้ เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

2.3 การเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และ การใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และ การใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง

ครั้งที่	การจัดการเรียนการสอน	$\overline{X}$	S.D.
1	แบบเรียนรวมกลุ่ม	6.15	1.24
	แบบแบ่งกลุ่มย่อย	6.44	0.79
2	แบบเรียนรวมกลุ่ม	6.15	0.77
	แบบแบ่งกลุ่มย่อย	6.73	0.85
3	แบบเรียนรวมกลุ่ม	6.39	0.85
	แบบแบ่งกลุ่มย่อย	6.91	0.78
4	แบบเรียนรวมกลุ่ม	6.75	0.82
	แบบแบ่งกลุ่มย่อย	7.19	0.76
5	แบบเรียนรวมกลุ่ม	6.50	0.90
	แบบแบ่งกลุ่มย่อย	7.31	0.71
6	แบบเรียนรวมกลุ่ม	6.51	0.98
	แบบแบ่งกลุ่มย่อย	7.59	0.83

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

กราฟที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และ การใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง

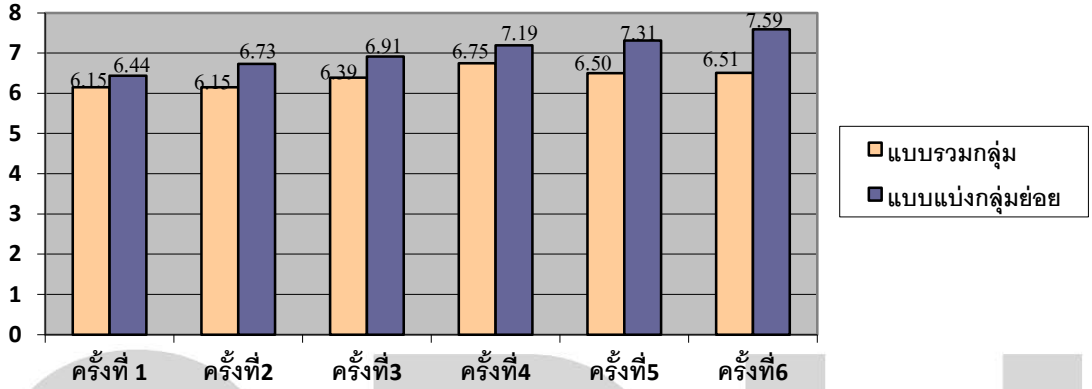

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และ การใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง ผลคะแนนการประเมินผลงานทั้ง 6 ครั้ง ของกลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.03 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.81) และผลคะแนนประเมินผลงานทั้ง 6 ครั้ง ของกลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.41 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.92) ซึ่งหมายความว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1มีพัฒนาการในการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับ กลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญ ที่ค่าเฉลี่ยคะแนนมีความห่างกันเท่ากับ 0.62

ส่วนผลคะแนนการประเมินผลงานในแต่ละครั้ง พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 มีค่าเฉลี่ยผลคะแนนการประเมินผลงาน ครั้งที่ 1,2,2,4,5,6 เท่ากับ 6.44, 6.73,6.91,7.19,7.31,7.59 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเรียนอย่างต่อเนื่อง เมื่อเทียบกับกลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่มค่าเฉลี่ยผลคะแนนการประเมินผลงาน ครั้งที่ 1,2,2,4,5,6 เท่ากับ 6.15, 6.15,6.39,6.75,6.50,6.51 ตามลำดับ ซึ่งหมายความว่า พัฒนาการของกลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาใน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

รายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องมากกว่าพัฒนาการของกลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ที่ผลคะแนนการประเมินครั้งที่ 5 และ 6

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม ต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

ผู้วิจัยได้ประเมินจากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 7 ข้อ ลักษณะ เป็นแบบมาตรประมาณค่าแบบ Likert ชนิด 5 ระดับ สอบถามความพึงพอใจ ด้านเนื้อหา โดยค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

เกณฑ์การแปรผลเกี่ยวกับระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ใช้หลักเกณฑ์ ดังนี้

4.49 – 5.00 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ มากที่สุด

3.49 – 4.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ มาก

2.49 – 3.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ ปานกลาง

1.49 – 2.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ น้อย

1.00 – 1.48 หมายถึง การสัมฤทธิ์อยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ผลการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ประจำปีหารศึกษา 2556 ชาย จำนาน 20 คน หญิงจำนวน 20 คน กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ของสาขาดิจิทัลอาร์ส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีสถิติการเข้าชั้นเรียนมากกว่า 10 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 100 ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนทั้งหมด จำนวน 40 คน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ตารางที่ 5 ระดับความพึงพอใจของนักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ

ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น		
	$\overline{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
1. การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1ทำให้นักศึกษาข้าใจเนื้อหา	4.58	1.38	พึงพอใจมากที่สุด

ของบทเรียนเพิ่มมากขึ้น			
2. นักศึกษามีทักษะในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้นเมื่อเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อย	4.63	1.41	พึงพอใจมากที่สุด
3. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับการทำงานต่อๆไปได้	4.60	1.40	พึงพอใจมากที่สุด
4. นักศึกษาช่วยเหลือเพื่อนในขณะที่เรียน DES111	4.53	1.26	พึงพอใจมากที่สุด
5. นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นเมื่อเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อย	4.65	1.43	พึงพอใจมากที่สุด
6. นักศึกษาชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม	4.70	1.63	พึงพอใจมากที่สุด
7. ความพึงพอใจในภาพรวมต่อการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1	4.60	1.35	พึงพอใจมากที่สุด
8. อยากให้มีการการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยในรุ่นต่อๆไป	4.61	1.14	พึงพอใจมากที่สุด
ความพึงพอใจรวมทุกด้าน	**4.61**	**1.38**	**พึงพอใจมากที่สุด**

SRIPATUM UNIVERSITY

จากผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 แสดงว่านักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ต่อรูปแบบการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 เมื่อจำแนกความพึงพอใจของนักศึกษาออกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีผลการพึงพอใจสูงสุดคือ นักศึกษาชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70) รองลงมาคือนักศึกษามีผลคะแนนที่เพิ่มขึ้น อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65) นักศึกษามีทักษะในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63) อยากให้มีการการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยในรุ่นต่อๆไป อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61) . ความพึงพอใจในภาพรวมต่อการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60) นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับการทำงานต่อๆไปได้ อยู่

ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60) การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1ทำให้นักศึกษาข้าใจเนื้อหาของบทเรียนเพิ่มมากขึ้น อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58) และนักศึกษาช่วยเหลือเพื่อนในขณะที่เรียน DES111 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53)

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุมได้ดำเนินการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของกลุ่มนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยกับกลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 20 คน และเพศหญิงจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เท่ากันกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ของสาขาดิจิทัลอาร์ส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีสถิติการเข้าชั้นเรียนมากกว่า 10 ครั้งขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 100

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ส่วนที่ 2 การพัฒนาความสามารถในการเรียนด้วยการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

2.1 ผลแสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ระหว่างก่อนเรียน(Pre-Test) และหลังเรียน(Post-Test) พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

2.2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 จำนวน 6 ครั้ง พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการในการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามลำดับจากการใช้ เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

2.3 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบทางการเรียนที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และ การใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง ผลคะแนนการประเมินผลงานทั้ง 6 ครั้ง ของกลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย มีพัฒนาการในการเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับ กลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญ ที่ค่าเฉลี่ยคะแนนมีความห่างกันเท่ากับ 0.62

ส่วนผลคะแนนการประเมินผลงานในแต่ละครั้ง พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่มีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องมากกว่ากว่าพัฒนาการของกลุ่มนักศึกษาที่ใช้เทคนิคการการสอนแบบรวมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญ ที่ผลคะแนนการประเมินครั้งที่ 5 และ 6

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถาม ต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ภาคการศึกษาที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2556 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.61 แสดงว่านักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ต่อรูปแบบการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 เมื่อจำแนกความพึงพอใจของนักศึกษาออกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีผลการพึงพอใจสูงสุดคือ นักศึกษาชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70) รองลงมาคือนักศึกษามีผลคะแนนที่เพิ่มขึ้น อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.65) นักศึกษามีทักษะในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.63) อยากให้มีการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยในรุ่นต่อๆไป อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61) . ความพึงพอใจในภาพรวมต่อการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60) นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับการทำงานต่อๆไปได้ อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60) การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1ทำให้นักศึกษาข้าใจเนื้อหา

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ของบทเรียนเพิ่มมากขึ้น อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58) และนักศึกษาช่วยเหลือเพื่อนในขณะที่เรียน DES111 อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53)

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 สาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีประเด็นในการอภิปรายดังนี้

ด้านการสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เมื่อพิจารณาจากผลคะแนนก่อนการเรียน (Pre – Test) และหลังการเรียน (Pre – Test) แล้ว ทำให้สามารถสรุปได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการในการเรียนที่เพิ่มขึ้นจากการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 และมีพัฒนาการทางการเรียนอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นมากกว่าเมื่อเทียบกับพัฒนาการทางการเรียนแบบรวมกลุ่ม และเมื่อพิจารณาจากการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อนักศึกษาส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย ทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาที่ซับซ้อนของการเรียนได้เนื่องจากมีโอกาสได้เรียนอย่างใกล้ชิดกับอาจารย์และสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและได้รับความช่วยเหลือกับเพื่อนได้มากกว่าเมื่อเทียบกับการเรียนแบบรวมกลุ่ม จึงส่งผลให้นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ **สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson)** และ**รอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson)** ที่ให้แนวคิดว่า ในการเรียนรู้ของผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนมี 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะแข่งขัน ลักษณะต่างคนต่างเรียน และลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ ซึ่งการจัดการศึกษาควรให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 3 ลักษณะ โดยรู้จักใช้ลักษณะการเรียนรู้อย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะต้องเผชิญสถานการณ์ที่มีทั้ง 3 ลักษณะ แต่เนื่องจากการศึกษาปัจจุบันมีการส่งเสริมการเรียนรู้แบบแข่งขันและแบบรายบุคคลอยู่แล้ว เราจึงจำเป็นต้องหันมาส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ประการได้แก่ การพึ่งพาและเกื้อกูลกัน การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด ความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ของสมาชิกแต่ละคน การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อยและการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม(อ้างในทิศนา แขมมณี, 2547 : 98-99)

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ด้านความพึงพอใจ เมื่อพิจารณาจากการตอบแบบสอบถามเป็นรายข้อ นักศึกษาส่วนใหญ่ลงความเห็นว่า ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมกลุ่ม และได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อร่วมกลุ่มในการปฏิบัติงาน ตลอดจนได้มีโอกาสปรึกษาอาจารย์ได้อย่างใกล้ชิดมากกว่าการเรียนแบบรวมกลุ่ม จึงส่งผลให้บรรยากาศในการเรียนมีความเป็นกันเอง และไม่เครียด เหมาะกับการเรียนที่ต้องพัฒนาในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับ **รศ.ดร.อารี พันธ์มณี (2548)** ได้แนะนำไว้ว่าองค์ประกอบสำคัญในการทำให้เกิดบรรยากาศการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการพัฒนาความคิดต้องเริ่มจาก ผู้สอนและผู้เรียนหรือครูกับศิษย์

หากปราศจากผู้สอนกับผู้เรียนแล้ว บรรยากาศแห่งการเรียนการสอนคงไม่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศการเรียนที่สนุกสนาน กระตือรือร้น ยั่วยุ ท้าทาย ให้อยากเรียนหรือบรรยากาศที่น่าเบื่อ เซ็ง เครียด ไม่อยากเรียน

ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต่างก็มีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศดังกล่าว โดยครูจะเป็นผู้เริ่มสร้างบรรยากาศ ผู้เรียนก็จะเป็นคนตอบสนองและเติมสีสันให้กับบรรยากาศการเรียนการสอนให้เป็นไปในรูปแบบต่างกัน บรรยากาศการเรียนการสอนที่เป็นอิสระ ท้าทาย ตื่นเต้น ปลอดภัย เป็นประชาธิปไตย หรือบรรยากาศการเรียนการสอนที่ไม่มีชีวิตชีวา กังวล กระวนกระวายใจ เครียด ตื่นกลัว เคร่งครัด เผด็จการ หรือบรรยากาศการเรียนการสอนที่ราบเรียบ เฉื่อยๆ ชวนง่วงนอน เหล่านี้ต่างก็เป็นบรรยากาศที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

บรรยากาศการเรียนการสอนที่ผู้สอนให้ความอบอุ่นทั้งทางกายและจิตใจ สร้างความรู้สึกไว้วางใจให้กับผู้เรียน ผู้เรียนได้รับความเข้าใจ เป็นมิตร เอื้ออาทร ห่วงใย ตลอดจนให้ความดูแลช่วยเหลือจะทำให้ผู้เรียนมีความกล้าและอยากเรียนรู้มากขึ้น การตำหนิติเตียนดูถูกดูแคลนเยาะเย้ยถากถาง ประชดประชัน เสียดสี จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกอับอาย เสียหน้าขยาด และขลาดกลัวที่จะเรียนรู้ เป็นการลิดรอนความคิดสร้างสรรค์อีกต่างหาก

ข้อเสนอแนะงานวิจัย

จากการศึกษารายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ครั้งนี้มีข้อเสนอแนะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ 1) ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย 2) ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

จากผลการศึกษางานวิจัยในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ครั้งนี้ทำให้ทราบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจะมีพัฒนาการที่ต่อเนื่องได้นั้นต้องเกิดจากการจัดบรรยากาศทางการเรียน การสอน ให้สอดคล้องกับเนื้อหารายวิชา และผลคะแนนสอบที่เพิ่มขึ้นจากหลังการเรียนของนักศึกษาอาจไม่เพียงพอต่อการวัดประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจะต้องขึ้นอยู่กับพัฒนาการทางการเรียนที่ต่อเนื่องและความพึงพอใจของนักศึกษาต้อการเรียนการสอนเป็นหลักสำคัญ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นประโยชน์อย่างต่อเนื่องสำหรับผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ผู้วิจัยมีข้อแนะนำ อาจารย์ผู้สอนสำหรับการสอนรายวิชา DES111ทัศนศิลป์ 1 ซึ่งเป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ศิลปะ จึงควรมีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนให้เหมาะสมเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้และสร้างแรงบัลดาลใจในการปฏิบัติงานในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้และควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อติดตามและประเมินผลความก้าวหน้าของนักเรียน ควรมีการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกระบวนวิชาอื่นๆ ในแต่ละระดับชั้นให้มากขึ้น

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

บรรณานุกรม

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

บรรณานุกรม

กฤษฎา บุญวัฒน์. (2541) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนเตรียมทหาร. คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

กุลวดี ตริยานนท์ (2536) องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาโทของนักศึกษา ภาคพิเศษ กทม. คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2545) การคิดสร้างสรรค์. ซัคเซสมีเดีย, กรุงเทพมหานคร.

ชวาลแพรัตกุล. (2517) เทคนิคการเขียนข้อสอบ. โรงพิมพ์คุรุสภา, กรุงเทพมหานคร

ชุตินันท์ พุมกลิ่น (2546) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 : กรณีศึกษาโรงเรียนชลประทานวิทยา, จังหวัดนนทบุรี

ณัฐฐา สววิบูลย์ (2553) สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชา INT212 (การออกแบบภายใน 2) สาขาวิชาการออกแบบภายใน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม, กรุงเทพมหานคร.

ทิศนา แขมมณี. (2547). ศาสตร์การสอนเพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

นฤมล เนียมหอม (2557) เว็บไซต์ http://www.nareumon.com.

ประภัสสร วงษ์ศรี (2541) การรับรู้อัตสมรรถนะความภาคภูมิใจในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางกาเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, จังหวัดมหาสารคาม

ปริยทิพย์ บุญคง(2546)การศึกษาบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพมหานคร

ปัญญา ชูช่วย. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ผกา สัตยธรรม. (2524). เทคนิคการสอนอย่างมประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย(ฝ่ายประถม) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพิ่มบุญ สาลีนาค (2546) ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนหลักสูตรศิลปกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยช่างศิลป์ สังกัดกรมศิลปากร กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ไพศาล หวังพาณิช (2526) การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์

มณี บัวระภา เทคนิคการแบ่งผลสัมฤทธิ์ (2555)ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง แสงและการมองเห็น ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น.โรงเรียนบ้านขอนแดง สังกัดองค์การบริหส่วนจังหวัดเลย กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

มณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540) องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543) เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพฯ สุวีริยสาส์น.

นิพนธ์กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิจิตร อาวะกุล(2537) การฝึกอบรม กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537

วิมาพร มาพบสุข, (2542) จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

สุภาชนะกุล (2549) ได้ใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ CL(Cooperative Learning) เทคนิค STAD(Student Team Achievement Divisions)

อรวรรณ เจือจันทร์. 2536. ปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ ประชากร และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแนวความคิดในการสร้างครอบครัว. วิทยาลัยเทคนิคสมุทรปราการ

อริยา คูหาและบัญญัติยงย่วน. 2547. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาวะรอพินิจของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี. รายงานวิจัยมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตปัตตานี.

อำนวย เลิศชยันตี. 2542. การประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ศิลปะสนองการพิมพ์

ภาษาต่างประเทศ

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

Alexander and Simmons (1975) The determinants of school achievement in developing countries : the educational production function. Staff working paper ; no. SWP 201. Washington, D.C. : The World Bank.

Bloom, Benjamin S. 1973. Dictionary of Education. New York : McGraw –Hill Book Company.

Bloom, B. S. (1976). Human characteristics and school learning. New York: Mc Graw-Hill Book.

Good, C.V. (1973). Dictionary of Education. New York : Mc Graw-Hill Book.

Slavin,Robert E. Cooperative Learning: theory, Research, and Practice. Englewood Cliffs, Newjersey: Prentice Hall, 1990

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

ภาคผนวก

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

โครงการสอน (Course Outline)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนสิลป์1 (Visual Arts1) จำนวน 3 หน่วยกิต

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาหลักการและวิธีการวาดภาพลายเส้น แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปปรับใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

วิชาบังคับก่อน

-

วัตถุประสงค์

1. นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้าง และเส้นรวมไปถึง มิติ ค่าน้ำหนัก แสงและเงา ในการวาดภาพ เพื่อนำไป สร้างสรรค์ผลงาน
2. นักศึกษามีทักษะในการวาดภาพ จัดองค์ประกอบและมีทักษะในการเลือกมุมมอง เข้าใจความแตกต่างระหว่างการวาดภาพจากหุ่นนิ่งในห้องสตูดิโอกับภาพทิวทัศน์ในธรรมชาติ
3. นักศึกษาสามารถวิเคราะห์คุณค่าความงามของผลงานโดยคำนึงถึงโครงสร้าง สัดส่วน มิติ พื้นผิว แสงและเงา
4. นักศึกษาสามารถสร้างแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานของ ตัวเองได้

<u>กิจกรรมการเรียนการสอน</u>

- บรรยายทฤษฎี ประกอบ PowerPoint และสื่อวีดีทัศน์

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

- เอกสารประกอบการสอน
- สาธิตวิธีการวาดภาพ
- นักศึกษาปฏิบัติงานใน สตูดิโอ
- นำเสนอและวิเคราะห์วิจารณ์ผลงานร่วมกัน

สื่อการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. สื่อคอมพิวเตอร์ สไลด์ วี.ดี.โอ. วี.ซี.ดี หนังสือ

อุปกรณ์การเรียน

1. ดินสอดำเกรดต่างๆ เช่น HB,2B,6B,EE
2. ยางลบ
3. กระดาษ 60 หรือ 80 ปอนด์ ขนาด A2
4. กระดาษพรูฟ
5. กระดานวาดภาพพร้อมคลิบหนีบ
6. สมุด Sketch

การประเมินผล

1.ปฏิบัติงานใน Studio	70 %
3. การบ้าน	20 %
4. การเข้าชั้นเรียน	10 %
รวม	**100 %**

เอกสารประกอบการสอน

- ศุภพงศ์ ยืนยง. **หลักการเขียนภาพ.** กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์,2547
- วิศิษฐ พิมพิมล. **การวาดเส้น.** กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์วาดศิลป์,2546
- Emest and Aldren Watson. **The Watson Drawing Book.** New York : Bell Publish Company,INC,1972

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

หัวข้อและกำหนดการสอน

สัปดาห์ที่	หัวข้อ	กิจกรรม
1	แนะนำรายวิชาและวัดความรู้พื้นฐานของนักศึกษา	- บรรยาย ศึกษา ทฤษฎีการวาดภาพเบื้องต้น - รียนรู้อุปกรณ์วาดภาพ - แสดงภาพผลงานตัวอย่างจากศิลปิน และให้นักศึกษาฝึกวิเคราะห์ ผลงาน โดยใช้พื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่ - นักศึกษาวาดภาพสิ่งของใกล้ตัว บนกระดาษขนาด A2 เพื่อวัดพื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษา
2	ศึกษาทฤษฎีโครงสร้างของรูปทรงจากหุ่นนิ่ง “รูปทรงเรขาคณิต 1(โครงสร้าง)”	- สร้างสรรค์ผลงานจากทฤษฎีโครงสร้างของรูปทรง - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นปูน “รูปทรงเรขาคณิต 1
3	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “รูปทรงเรขาคณิต 2”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นปูน “รูปทรงเรขาคณิต 2”และ ผ้า 3 สี แสดงความแตกต่างของน้ำหนัก
4	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุผิวด้าน”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่น “วัตถุผิวด้าน” เช่น หุ่นปูน เครื่องปั้นดินเผา ใน ขนาด และ รูปทรงที่แตกต่างกัน พร้อม ผ้า 3 สี แสดงความแตกต่างของน้ำหนัก
5	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุ ผัก และ ผลไม้”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่น “วัตถุผัก และ ผลไม้” เช่น ส้ม แอ๊ปเปิ้ล กล้วย พร้อม ผ้า 3 สี แสดงความแตกต่างของ น้ำหนัก

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

6	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุแก้วใสและดอกไม้”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่น “วัตถุแก้วใสและดอกไม้” พร้อมผ้า 3 สี แสดงความแตกต่างของน้ำหนัก
7	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุผิวมันวาว”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่น “วัตถุผิวมันวาว” เช่น กาน้ำ กรวยอะลูมิเนียม พร้อมผ้า 3 สีแสดงความแตกต่างของน้ำหนัก
8	สอบกลางภาค	
9	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุ ผิวขรุขระ”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่น “วัตถุผิวขรุขระ” เช่น อิฐมอญ กระเบื้อง ก้อนหิน กิ่งไม้ พร้อม ผ้า 3 สี แสดงความแตกต่างของน้ำหนัก
10	ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “แก้วใส และดอกไม้ 2”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่น “แก้วใสและดอกไม้” ในรูปทรง และขนาด ที่แตกต่างกัน เช่น แจกัน โหลใส เครื่องลายคราม พร้อม ผ้า 3 สี แสดงความแตกต่างของน้ำหนัก
11	ศึกษาศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากทัศนียภาพภายในอาคาร	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing ศึกษาแสงและเงาทัศนียภาพภายในอาคาร

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

12	ศึกษาศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากทัศนียภาพภายนอกอาคารมหาวิทยาลัย	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing ศึกษาแสงและเงาทัศนียภาพภายนอกอาคาร บริเวณรอบมหาวิทยาลัย
13	ศึกษาศึกษาน้ำหนักแสงเงาจาก “วัดพระศรี”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากทัศนียภาพวัดพระศรี
14	ศึกษาศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากทัศนียภาพภาย “เมืองโบราณ”	- วิจารณ์ผลงานนักศึกษา โดยนักศึกษามีส่วนร่วมวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น - บรรยาย ศึกษา การสร้างสรรค์งานด้วยดินสอดำ - สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากทัศนียภาพเมืองโบราณ
15	สรุปการเรียนการสอนในรายวิชา	- นำเสนอผลงาน FINAL PROJECT - นักศึกษาออกมาพรีเซนต์ผลงานโดยมีการแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจารณ์จากเพื่อนร่วมชั้น และสรุปโดยอาจารย์ผู้สอน

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ข้อเสนอแนะนักศึกษา

1. นักศึกษาต้องมีเวลาเข้าเรียนไม่น้อยกว่า 80 % ของเวลาเรียนทั้งหมด จึงจะมี**สิทธิ์เข้าสอบปลายภาค**
2. นักศึกษาต้องส่งงานตามที่คณะผู้สอนกำหนดทุกชิ้น **หากส่งไม่ครบจะได้ผลการเรียนในรายวิชาเป็น F**
3. นักศึกษาต้องปฏิบัติงานตามรายละเอียดและเงื่อนไขต่างๆ ที่คณะผู้สอนกำหนด หากไม่ปฏิบัติตามจะ**ถูกตัดคะแนน 50 % ของคะแนนที่ได้รับในงานขั้นตอนนั้นๆ**
4. นักศึกษาต้องส่งงานตามกำหนดเวลาที่คณะผู้สอนระบุไว้ **มิฉะนั้นจะได้คะแนนเป็น 0** ในงานขั้นตอนนั้นๆ ในกรณีที่มีความจำเป็น เหตุสุดวิสัย หรือเจ็บป่วยต้องนอนพักรักษาตัว นักศึกษาต้องแจ้งให้คณะผู้สอนทราบภายในเวลา 2 วัน นับจากวันกำหนดส่งงาน กรณีเจ็บป่วยนักศึกษาต้อง**ยื่นใบรับรองแพทย์จากโรงพยาบาล หรือสถานพยาบาลที่มหาวิทยาลัยยอมรับ**

FM คส.-02

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แผนการสอน (Teaching Plan)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนศิลป์1

อาจารย์ผู้สอน อ. นพเกล้า ศรีมาตย์กุล

การบรรยายครั้งที่ 1 สัปดาห์ที่ 1

ภาคการศึกษา /2555

หัวข้อ แนะนำรายวิชา และวัดพื้นฐานความรู้พื้นฐานของนักศึกษา

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักศึกษาทราบถึงขอบเขตในการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์ 1 DES111
2. เพื่อวัดความรู้พื้นฐานของนักศึกษาก่อนการเรียนการสอน
3. เพื่อให้เห็นแนวทางในการพัฒนาความรู้ให้นักศึกษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

เนื้อหา

หลักการวาดภาพ แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

กิจกรรมการสอน

- บรรยาย ศึกษา ทฤษฎีการวาดภาพเบื้องต้น
- เรียนรู้อุปกรณ์วาดภาพแสงและเงา
- แสดงภาพผลงานตัวอย่างจากศิลปิน และให้นักศึกษาฝึกวิเคราะห์ผลงานโดยใช้พื้นฐานความรู้เดิม
- นักศึกษาวาดภาพสิ่งของใกล้ตัว บนกระดาษขนาด A2 เพื่อวัดพื้นฐานความรู้เดิมของนักศึกษา

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สื่อการสอน

- power point ประกอบการบรรยาย
- ภาพผลงานตัวอย่างประกอบการบรรยาย
- อุปกรณ์การวาดภาพตัวอย่างประกอบการบรรยาย

วิธีการประเมินผล

- นักศึกษาตอบคำถาม / อธิบายภาพผลงานตัวอย่างจากศิลปิน
- นักศึกษาสร้างสรรค์งานจากความรู้พื้นฐานเดิมที่มีอยู่
- อาจารย์ให้คะแนนโดยใช้แบบประเมินผลงาน Pre-Test

งานที่มอบหมายสำหรับสัปดาห์ต่อไป

ให้นักศึกษาวาดแรงเงาค่าน้ำหนักตั้งแต่อ่อนสุดไปจนถึงเข้มสุดลงในกรอบสี่เหลี่ยมขนาดขาด 1นิ้ว X1 นิ้ว โดยให้มีค่าน้ำหนัก 8 ระดับ ทำในสมุดการบ้าน

SPU
SRIPATUM
UNIVERSITY

FM คส.-02

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แผนการสอน (Teaching Plan)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนศิลป์1

อาจารย์ผู้สอน อ. นพเกล้า ศรีมาตย์กุล

การบรรยายครั้งที่ 2 สัปดาห์ที่ 2

ภาคการศึกษา /2555

หัวข้อ ศึกษาทฤษฎีโครงสร้างของรูปทรง จากหุ่นนิ่ง “รูปทรงเรขาคณิต1 (โครงสร้าง)”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องของโครงสร้างทางวัตถุต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักศึกษาสามารถวาดภาพวัตถุได้อย่างถูกต้อง ด้วยการร่างภาพจากโครงสร้างรอบนอกของวัตถุ
3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้จากการวาดภาพด้วยการขึ้นโครงสร้างด้วยรูปทรงเรขาคณิตไปประยุกต์ใช้ในการวาดภาพรูปทรงอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

หลักการวาดภาพ แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

กิจกรรมการสอน

- บรรยายประกอบ Power point
- ให้นักศึกษาซักถาม พร้อมแสดงความคิดเห็น
- สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นโครงสร้าง “รูปทรง เรขาคณิต 1”

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สื่อการสอน

- power point
- จัดหุ่นนิ่งรูปทรงเรขาคณิต ชุดโครงสร้าง
- ตัวอย่างผลงานของศิลปิน

วิธีการประเมินผล

- นักศึกษาสร้างสรรค์งานจากหุ่นนิ่งที่จัดให้ในแต่ละสัปดาห์
- อาจารย์ให้คะแนนโดยใช้แบบประเมินผลงาน

งานที่มอบหมายสำหรับสัปดาห์ต่อไป

- ให้นักศึกษาวาดแรงเงาค่าน้ำหนักของรูปทรงเรขาคณิตโดยเลือกมา 2 รูปทรงลงในสมุดการบ้าน

ภาพประกอบ 1 แสดงหุ่นนิ่งประกอบการสอนครั้งที่ 2

FM คส.-02

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แผนการสอน (Teaching Plan)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนศิลป์1

อาจารย์ผู้สอน อ. นพเกล้า ศรีมาตย์กุล

การบรรยายครั้งที่ 3 สัปดาห์ที่ 3

ภาคการศึกษา /2555

หัวข้อ ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “รูปทรงเรขาคณิต 2”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องของโครงสร้างทางวัตถุต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักศึกษาสามารถวาดภาพวัตถุได้อย่างถูกต้อง ด้วยการร่างภาพจากหุ่นรูปทรงเรขาคณิต
3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้จากการวาดภาพด้วยการขึ้นโครงสร้างด้วยรูปทรงเรขาคณิตไปประยุกต์ใช้ในการวาดภาพรูปทรงอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

หลักการวาดภาพ แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

กิจกรรมการสอน

- บรรยายประกอบ Power point
- ให้นักศึกษาซักถาม พร้อมแสดงความคิดเห็น
- สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นปูน “รูปทรง เรขาคณิต 2”

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สื่อการสอน

- power point
- จัดหุ่นนิ่งรูปทรงเรขาคณิต ชุดหุ่นปูน
- ตัวอย่างผลงานของศิลปิน

วิธีการประเมินผล

- นักศึกษาสร้างสรรค์งานจากหุ่นนิ่งที่จัดให้ในแต่ละสัปดาห์
- อาจารย์ให้คะแนนโดยใช้แบบประเมินผลงาน

งานที่มอบหมายสำหรับสัปดาห์ต่อไป

- ให้นักศึกษาวาดแรงเงาค่าน้ำหนักของผลไม้โดยเลือกมา 2 ชนิด ลงในสมุดการบ้าน

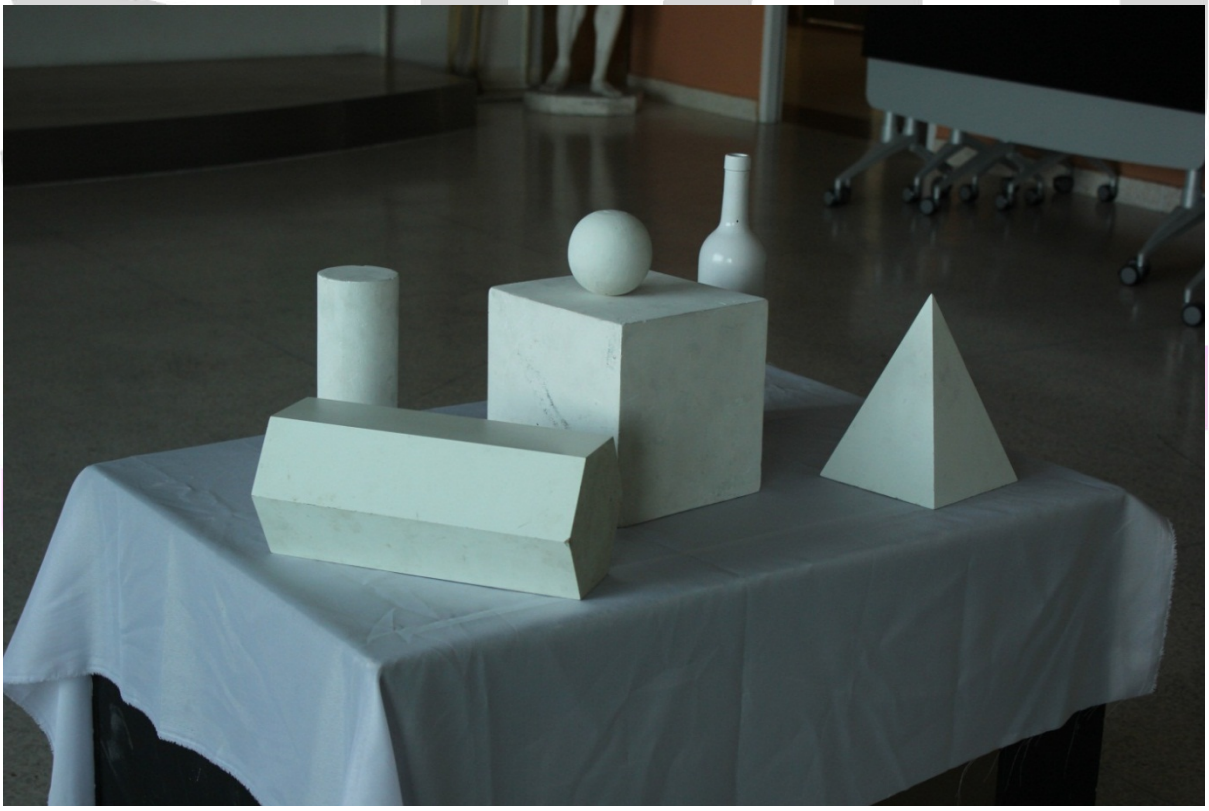

ภาพประกอบ 2 แสดงหุ่นนิ่งประกอบการสอนครั้งที่ 3

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แผนการสอน (Teaching Plan)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนศิลป์1

อาจารย์ผู้สอน อ. นพเกล้า ศรีมาตย์กุล

การบรรยายครั้งที่ 4 สัปดาห์ที่ 4

ภาคการศึกษา /2555

หัวข้อ ศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุผิวด้าน”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องของโครงสร้างทางวัตถุต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักศึกษาสามารถวาดภาพวัตถุ ผักผลไม้ได้อย่างถูกต้อง ด้วยการศึกษาจากหุ่นจริง
3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้เรื่องน้ำหนักแสงและเงาจากการวาดภาพในชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้ในการวาดภาพรูปทรงอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

หลักการวาดภาพ แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

กิจกรรมการสอน

- บรรยายประกอบ Power point
- ให้นักศึกษาซักถาม พร้อมแสดงความคิดเห็น
- สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นโครงสร้าง “วัตถุผิวด้าน”

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สื่อการสอน

- power point
- จัดหุ่นนิ่งวัตถุผิวด้าน
- ตัวอย่างผลงานของศิลปิน

วิธีการประเมินผล

- นักศึกษาสร้างสรรค์งานจากหุ่นนิ่งที่จัดให้ในแต่ละสัปดาห์
- อาจารย์ให้คะแนนโดยใช้แบบประเมินผลงาน

งานที่มอบหมายสำหรับสัปดาห์ต่อไป

- ให้นักศึกษาวาดแรงเงาค่าน้ำหนักของผลไม้โดยเลือกมา 2 ชนิด ลงในสมุดการบ้าน

ภาพประกอบ 3 แสดงหุ่นนิ่งประกอบการสอนครั้งที่ 4

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แผนการสอน (Teaching Plan)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนศิลป์1

อาจารย์ผู้สอน อ. นพเกล้า ศรีมาตย์กุล

การบรรยายครั้งที่ 5 สัปดาห์ที่ 5

ภาคการศึกษา /2555

หัวข้อ ศึกษาศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุ ผัก และ ผลไม้ 1”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องของโครงสร้างทางวัตถุต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักศึกษาสามารถวาดภาพวัตถุ ผักผลไม้ได้อย่างถูกต้อง ด้วยการศึกษาจากหุ่นจริง
3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้เรื่องน้ำหนักแสงและเงาจากการวาดภาพในชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้ในการวาดภาพรูปทรงอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

หลักการวาดภาพ แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

กิจกรรมการสอน

- บรรยายประกอบ Power point
- ให้นักศึกษาซักถาม พร้อมแสดงความคิดเห็น
- สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นโครงสร้าง “วัตถุ ผัก และ ผลไม้ 1”

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สื่อการสอน

- power point
- จัดหุ่นนิ่งวัตถุ ผัก และ ผลไม้ 1
- ตัวอย่างผลงานของศิลปิน

วิธีการประเมินผล

- นักศึกษาสร้างสรรค์งานจากหุ่นนิ่งที่จัดให้ในแต่ละสัปดาห์
- อาจารย์ให้คะแนนโดยใช้แบบประเมินผลงาน

งานที่มอบหมายสำหรับสัปดาห์ต่อไป

- ให้นักศึกษาวาดแรงเงาค่าน้ำหนักของดอกไม้โดยเลือกมา 2 ชนิด ลงในสมุดการบ้าน

ภาพประกอบ 4 แสดงหุ่นนิ่งประกอบการสอนครั้งที่ 5

FM คส.-02

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

แผนการสอน (Teaching Plan)

รหัสวิชา DES111 ชื่อวิชา ทัศนศิลป์1

อาจารย์ผู้สอน อ. นพเกล้า ศรีมาตย์กุล

การบรรยายครั้งที่ 6 สัปดาห์ที่ 6

ภาคการศึกษา /2555

หัวข้อ ศึกษาศึกษาน้ำหนักแสงเงาจากหุ่นนิ่ง “วัตถุแก้วใส และดอกไม้”

วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

1. เพื่อให้นักศึกษามีความเข้าใจเรื่องของโครงสร้างทางวัตถุต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้นักศึกษาสามารถวาดภาพวัตถุ วัตถุแก้วใส และดอกไม้ได้อย่างถูกต้อง ด้วยการศึกษาจากหุ่นจริง
3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้เรื่องน้ำหนักแสงและเงาจากการวาดภาพในชั้นเรียนไปประยุกต์ใช้ในการวาดภาพรูปทรงอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้นได้อย่างสร้างสรรค์

เนื้อหา

หลักการวาดภาพ แสงและเงา จากรูปทรงเรขาคณิต รูปทรงในธรรมชาติ ด้วยการฝึกสังเกตและการฝึกฝนตามขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทฤษฎี ทักษะการวาดภาพ สามารถแสดงออกด้วยภาพลายเส้น ให้เห็นถึงสัดส่วนของรูปทรง มิติทางกายภาพ แสงและเงา ลักษณะของพื้นผิวที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง รวมทั้งเห็นคุณค่าความงามในงานวาดเส้นตลอดจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานในระดับสูงต่อไปได้

กิจกรรมการสอน

- บรรยายประกอบ Power point
- ให้นักศึกษาซักถาม พร้อมแสดงความคิดเห็น
- สร้างสรรค์ผลงาน Drawing จากหุ่นโครงสร้าง “วัตถุแก้วใส และดอกไม้”

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

สื่อการสอน

- power point
- จัดหุ่นนิ่งวัตถุแก้วใส และดอกไม้
- ตัวอย่างผลงานของศิลปิน

วิธีการประเมินผล

- นักศึกษาสร้างสรรค์งานจากหุ่นนิ่งที่จัดให้ในแต่ละสัปดาห์
- อาจารย์ให้คะแนนโดยใช้แบบประเมินผลงาน

งานที่มอบหมายสำหรับสัปดาห์ต่อไป

- ให้นักศึกษาวาดแรงเงาค่าน้ำหนักของดอกไม้โดยเลือกมา 2 ชนิด ลงในสมุดการบ้าน

ภาพประกอบ 5 แสดงหุ่นนิ่งประกอบการสอนครั้งที่ 6

แบบประเมินผลงานก่อนและหลังการศึกษารายวิชา DES111
สำหรับงานวิจัย เรื่องผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชาทัศนศิลป์ 1 รหัสวิชา DES111
สาขาวิชาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

คำชี้แจง

1. แบบประเมินผลงานก่อนและหลังการศึกษารายวิชา DES111ฉบับนี้ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลคะแนนของนักศึกษารายวิชาทัศนศิลป์ 1 รหัสวิชา DES 111 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โดยอาจารย์ประจำวิชาและคณะอาจารย์ผู้สอนรายวิชาดังกล่าวเป็นผู้ประเมิน ซึ่งวัตถุประสงค์ของการวัดผลการเรียนของนักศึกษาครั้งนี้ เพื่อใช้ในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของรายวิชา ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 ของคณะดิจิทัลมีเดีย
2. แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน คือ
   ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของรายวิชาและผู้กรอกแบบประเมิน
   ตอนที่ 2 ตารางการให้คะแนนผลงานนักศึกษาแต่ละชิ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ
   1. ด้านองค์ประกอบของภาพ
   2. ด้านความเหมือนจริง
   3. ด้านความสมบูรณ์ของผลงาน
   ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงพัฒนาผลงานของนักศึกษา
3. ขอความร่วมมือให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามทุกข้อ

อาจารย์นพเกล้า ศรีมาตย์กุล
อาจารย์ประจำสาขาดิจิทัลอาร์ส์
คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของรายวิชาและผู้กรอกแบบประเมิน

<u>คำชี้แจง</u> โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ❒ หรือเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้

1. ชื่อ- สกุล(อาจารย์ผู้ประเมิน).....
2. วันที่ประเมิน..... สถานที่ประเมิน.....
3. กลุ่มนักศึกษาที่ถูกประเมิน ❒ 1) กลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย
   ❒ 2) กลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม

ตอนที่ 2 การให้คะแนนผลงานรายชิ้นของนักศึกษารายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES111

<u>คำชี้แจง</u> ให้อาจารย์ผู้สอนพิจารณาคุณภาพความงามของผลงานนักศึกษา รายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 ด้านองค์ประกอบของภาพ ความเหมือนจริงและความสมบูรณ์ของชิ้นงานแต่ละชิ้น ว่ามีคุณภาพความงามอยู่ในระดับใด โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใต้หมายเลขที่ระบุแทนระดับคุณภาพและความพึงพอใจ ดังตัวอย่างและรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวอย่าง

คุณภาพทางความงามของผลงาน	**ระดับคะแนน** Pre- Test					**ระดับคะแนน** Post- Test				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
นักศึกษา 1				√			√			

ระดับคะแนน

5 หมายถึง ดีมาก (A)

4 หมายถึง ดี (B และ B+)

3 หมายถึง ปานกลาง (C และ C+)

2 หมายถึง น้อย (Dและ D+)

1 หมายถึง น้อยที่สุด (F)

คุณภาพทางความงามของผลงาน	ระดับคะแนน Pre- Test					ระดับคะแนน Post- Test				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
นักศึกษา 1										
นักศึกษา 2										
นักศึกษา 3										
นักศึกษา 4										
นักศึกษา 5										
นักศึกษา 6										
นักศึกษา 7										
นักศึกษา 8										
นักศึกษา 9										
นักศึกษา 10										
นักศึกษา 11										
นักศึกษา 12										
นักศึกษา 13										
นักศึกษา 14										
นักศึกษา 15										
นักศึกษา 16										
นักศึกษา 17										
นักศึกษา 18										
นักศึกษา 19										
นักศึกษา 20										

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ต่อการประเมินผลงานของนักศึกษา รายวิชา รหัสวิชา DES 111 (ถ้ามี)

.....

.....

.....

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

แบบประเมินผลงานก่อนและหลังการศึกษารายวิชา DES111
สำหรับงานวิจัย เรื่องผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชาทัศนศิลป์ 1 รหัสวิชา DES111
สาขาวิชาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

คำชี้แจง

1. แบบประเมินผลงานก่อนและหลังการศึกษารายวิชา DES111ฉบับนี้ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลคะแนนของนักศึกษารายวิชาทัศนศิลป์ 1 รหัสวิชา DES 111 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 โดยอาจารย์ประจำวิชาและคณะอาจารย์ผู้สอนรายวิชาดังกล่าวเป็นผู้ประเมิน ซึ่งวัตถุประสงค์ของการวัดผลการเรียนของนักศึกษาครั้งนี้ เพื่อใช้ในการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของรายวิชา ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 ของคณะดิจิทัลมีเดีย
2. แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน คือ
   ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของรายวิชาและผู้กรอกแบบประเมิน
   ตอนที่ 2 ตารางการให้คะแนนผลงานนักศึกษาแต่ละชิ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ
   1. ด้านองค์ประกอบของภาพ
   2. ด้านความเหมือนจริง
   3. ด้านความสมบูรณ์ของผลงาน
   ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงพัฒนาผลงานของนักศึกษา
3. ขอความร่วมมือให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามทุกข้อ

อาจารย์นพเกล้า ศรีมาตย์กุล
อาจารย์ประจำสาขาดิจิทัลอาร์ส์
คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของรายวิชาและผู้กรอกแบบประเมิน

<u>คำชี้แจง</u> โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ❒ หรือเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้

1. ชื่อ- สกุล(อาจารย์ผู้ประเมิน).....

2. วันที่ประเมิน.....สถานที่ประเมิน.....

3. กลุ่มนักศึกษาที่ถูกประเมิน ❒ 1) กลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อย

❒ 2) กลุ่มที่ใช้เทคนิคการสอนแบบรวมกลุ่ม

4. หัวข้อที่สอน ❒1) รูปทรงเรขาคณิต 1 ❒ 2) รูปทรงเรขาคณิต 2 ❒ 3) วัตถุผิวด้าน

❒4) วัตถุ ผัก และผลไม้ ❒ 5) วัตถุ ผัก และผลไม้ 2 ❒ 6) แก้วใสและดอกไม้ 1

ตอนที่ 2 การให้คะแนนผลงานรายชิ้นของนักศึกษารายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES111

<u>คำชี้แจง</u> ให้อาจารย์ผู้สอนพิจารณาคุณภาพความงามของผลงานนักศึกษา รายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 ด้านองค์ประกอบของภาพ ความเหมือนจริงและความสมบูรณ์ของชิ้นงานแต่ละชิ้น ว่ามีคุณภาพความงามอยู่ในระดับใด โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใต้หมายเลขที่ระบุแทนระดับคุณภาพและความพึงพอใจ ดังตัวอย่างและรายละเอียดต่อไปนี้

ตัวอย่าง

คุณภาพทางความงามของผลงาน	**ระดับคะแนนด้านองค์ประกอบของภาพ**					**ระดับคะแนนด้านความเหมือนจริง**					**ระดับคะแนนด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน**				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
			√						√			√			

ระดับคะแนน

5 หมายถึง ดีมาก (A)

4 หมายถึง ดี (B และ B+)

3 หมายถึง ปานกลาง (C และ C+)

2 หมายถึง น้อย (Dและ D+)

1 หมายถึง น้อยที่สุด (F)

คุณภาพทางความงามของผลงาน	ระดับคะแนนด้านองค์ประกอบของภาพ					ระดับคะแนนด้านความเหมือนจริง					ระดับคะแนนด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน				
	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
นักศึกษา 1															
นักศึกษา 2															
นักศึกษา 3															
นักศึกษา 4															
นักศึกษา 5															
นักศึกษา 6															
นักศึกษา 7															
นักศึกษา 8															
นักศึกษา 9															
นักศึกษา 10															
นักศึกษา 11															
นักศึกษา 12															
นักศึกษา 13															
นักศึกษา 14															
นักศึกษา 15															
นักศึกษา 16															
นักศึกษา 17															
นักศึกษา 18															
นักศึกษา 19															
นักศึกษา 20															

ตอนที่ 3 ให้อาจารย์ระบุความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อผลงานของนักศึกษา รายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 (ถ้ามี)

ลำดับที่	ด้านองค์ประกอบของภาพ	ด้านความเหมือนจริง	ด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน
นักศึกษา 1	....	....	....
นักศึกษา 2	....	....	....
นักศึกษา 3	....	....	....
นักศึกษา 4	....	....	....
นักศึกษา 5	....	....	....
นักศึกษา 6	....	....	....

ลำดับที่	ด้านองค์ประกอบของภาพ	ด้านความเหมือนจริง	ด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน
นักศึกษา 7	....	....	....
นักศึกษา 8	....	....	....
นักศึกษา 9	....	....	....
นักศึกษา 10	....	....	....
นักศึกษา 11	....	....	....
นักศึกษา 12	....	....	....
นักศึกษา 13	....	....	....

ลำดับที่	ด้านองค์ประกอบของภาพ	ด้านความเหมือนจริง	ด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน
นักศึกษา 14	....	....	....
นักศึกษา 15	....	....	....
นักศึกษา 16	....	....	....
นักศึกษา 17	....	....	....
นักศึกษา 18	....	....	....
นักศึกษา 19	....	....	....
นักศึกษา 20	....	....	....

แบบสอบถามความพึงพอใจงานวิจัย เรื่อง
ผลของการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักศึกษาในรายวิชาทัศนศิลป์ 1 รหัสวิชา DES111
สาขาวิชาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนวิชาทัศนศิลป์ 1 รหัสวิชา DES 111 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 ของสาขาดิจิทัลอาร์ตส์ คณะดิจิทัลมีเดีย ดังนั้นจึงขอความร่วมมือให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ทั้งนี้ข้อมูลที่ได้จะนำไปใช้ประโยชน์ในเชิงวิชาการเท่านั้นโดยไม่มีผลต่อคะแนนหรือการตัดเกรดแต่อย่างใด
2. แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ตอน คือ
   ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
   ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาการเขียนโปรแกรมทางภาพเคลื่อนไหว
   ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงพัฒนา
3. ขอความร่วมมือให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามทุกข้อ

อาจารย์นพเกล้า ศรีมาตย์กุล
อาจารย์ประจำสาขาดิจิทัลอาร์ส์
คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

<u>คำชี้แจง</u> โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงใน ❒ หรือเติมข้อความในช่องว่างที่กำหนดให้

1. เพศ ❒ 1) ชาย ❒ 2) หญิง

2. ชั้นปีที่ ❒ 1) 1 ❒ 2) 2 ❒ 3) 3
❒ 4) 4 ❒ 5) อื่นๆ โปรดระบุ.....

3. สาขาวิชา ❒ 1) ดิจิทัลอาร์ตส์ ❒ 2) คอมพิวเตอร์แอนิเมชัน ❒ 3) วิชวลเอฟเฟกต์
❒ 4) ออกแบบกราฟิกส์ ❒ 5) ออกแบบอินเทอร์อแคทีฟและเกม

4. สถิติการเข้าชั้นเรียน
❒ 1) น้อยกว่า 5 ครั้ง ❒ 2) 5-10 ครั้ง ❒ 3) มากกว่า 10 ครั้งขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจ ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES111

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักศึกษาพิจารณาความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES 111 ว่ามีการปฏิบัติและมีความพึงพอใจอยู่ในระดับใด โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใต้หมายเลขที่ระบุแทนระดับการปฏิบัติและระดับความพึงพอใจ ดังตัวอย่างและรายละเอียดต่อไปนี้

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY

ตัวอย่าง

ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
(1) การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ทำให้นักศึกษาข้าใจเนื้อหาของบทเรียนเพิ่มมากขึ้นอยู่ในระดับใด			✓		

ระดับความพึงพอใจ

5 หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด

4 หมายถึง มีความพึงพอใจมาก

3 หมายถึง มีความพึงพอใจปากลาง

2 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย

1 หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. การใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 ทำให้นักศึกษาข้าใจเนื้อหาของบทเรียนเพิ่มมากขึ้นอยู่ในระดับใด					
2. นักศึกษามีทักษะในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้นเมื่อเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อยอยู่ในระดับใด					
3. นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับการทำงานต่อๆไปได้อยู่ในระดับใด					
4. นักศึกษาช่วยเหลือเพื่อนในขณะที่เรียน DES111					
5. นักศึกษามีผลคะแนนเพิ่มขึ้นเมื่อเรียนแบบแบ่งกลุ่มย่อยอยู่ในระดับใด					
6. นักศึกษาชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม					
7. ความพึงพอใจในภาพรวมต่อการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา DES111 ทัศนศิลป์ 1 อยู่ในระดับใด					
8. อยากให้มีการการสอนแบบแบ่งกลุ่มย่อยในรุ่นต่อๆไป อยู่ในระดับใด					

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาทัศนศิลป์1 รหัสวิชา DES111

.....

.....

.....

.....

.....

SPU SRIPATUM UNIVERSITY

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวนพเกล้า ศรีมาตย์กุล
สถานที่เกิด	จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	2/51 ลุมพินีวิวล์หลักสี่ รามอินทรา จตุจักร บางเขน กรุงเทพฯ
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	คณะดิจิทัลมีเดีย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2251	ศม. ภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2542	ศป.บ ภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผลงานด้านการวิจัย

พ.ศ. 2550	“ดุลยภาพ : กาย : ลมหายใจ” กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
พ.ศ. 2541	“Trees & Shadows” เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

SPU
SRIPATUM UNIVERSITY